

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Τράβηξε τὸν ἄνθρωπο μέσα στὸ ἀστρόπλοιο.

Ο ΣΕΡΙΝΤΑΝ ΔΡΑ

Η ΦΩΝΗ πού ἀντήχησε πίσω ἀπὸ τὸν Σέρινταν καὶ τὸν Λή Πό, ἦταν κοροϊδευτική κι' ἐπιτακτική μαζί:

— Ντέτεκτιβ Σέρινταν, ψηλά τὰ χέρια! Καὶ σὺ πῶς τοῦ διαδόλου!

Ὁ Σέρινταν κατάλαβε πὼς δὲν μπορούσε νὰ κάνει διαφορετικά καὶ σήκωσε τὰ

χέρια του. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Λή Πό, δίπλα του. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ κάννη ἑνὸς πιστολίου διδώθηκε ἀνάμεσα στὶς ὠμοπλάτες τοῦ ντέτεκτιβ καὶ τὸν ἔσπρωξε βίαια πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ δωματίου.

Τὸ βαθύ μουγγρητό, πού ὁ ντέτεκτιβ ἦταν βέβαιος πὼς ἔβγαине ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χόβαρτ, πού κάποιος τὸν τυραννοῦσε στὸ κτίριο αὐτὸ

του άγνωστου πλανήτη τής «Βασίλισσας τών Ἀστρων» (*), έγινε πιδ ζωηρό καθώς θυγήκαν στο διάδρομο. Ἦταν τδ μουγγρητδ ένδς άνθρώπου πού πονούσε άφάντα στα, πού ίσως τή στιγμή αútη ν' αντίκρυζε τδ ίδιο φρικτδ πρόσωπο του Χάρου!

«Πρέπει νά δράσω τώρα, συλλογίστηκε ό υπεράνθρωπος ντέτεκτιβ καθώς προχωρούσε μέ μικρά θήματα μέσα στο διάδρομο καί ή κίνηση του πιστολιού είχε χωθή μέσα στη σάρκα του καί τόν πονούσε. Πρέπει νά δράσω πριν μέ φυλακίσουν, όποιος κι' άν είναι ό έχθρός μου πού βρίσκεται πίσω μου. Πρέπει νά παίξω κορώνα—γράμμα—τα τή ζωή μου για τόν Χόβαρτ! Είναι ντροπή μου νά τόν βασανίζουν δίπλα μου κι' ένώ νά μη μπορώ νά κάνω τίποτε!

— Πιδ γρήγορα!, διέταξε ή φωνή του έχθρου του λίγος πιδ πέρα από τ' αυτιά του. Ποέπει νά προλάβης ζωντανό τδ φίλο σου!

Ἡ ψυχή του Σέρινταν έβραζε από λύσεις. Ποιός ξέρει τί είδους βασανιστήρια έκαναν στον Χόβαρτ, για νά μουγγρίξη έτσι ό ψύχραιμος αυτός άνθρωπος, ό πιδ ψύχραιμος άνθρωπος τής Νέας Υόρκης;

«Τώρα ή ποτέ!», σκέφτηκε ό ντέτεκτιβ καί τὰ νεύρα

του τεντώθηκαν, έτοιμα για δράσι... Έπειτα...

Έπειτα έσκυψε άπότομα καί τδ πιστόλι του κακούργου γλύστρησε πάνω από τδ κεφάλι του. Μιά πράσινη γλώσσα φωτιάς πέρασε σε ύψος μιάς σπιθαμής από τὰ μαλλιά του καί βρήκε τόν άπέναντι τοίχο. Τὰ χέρια του ντέτεκτιβ άπλώθηκαν προς τὰ πίσω καί γράπωσαν τὰ πόδια του έχθρου του, τραβώντας τα μέ δύναμι προς τὰ έμπρός. Ἦταν ένα κλασσικό κόλπο του ζίου - ζίτσου πού έφερε γρήγορο άποτέλεσμα. Τδ κορμι του κακούργου έχασε τήν ίσοροπία του κι' έπεσε άνάσκαλα στο πάτωμα, ένώ από τδ στόμα του έβγαине μια πιχητή κραυγή πόνου καί λύσσας.

Ό ντέτεκτιβ κινήθηκε μέ τήν ταχύτητα τής άστραπής. Έπεσε κι' αυτός άνάσκαλα καί πήρε μια γρήγορη στροφή, ένώ μια άλλη φλόγα θανάτου θυγήκε σφυρίζοντας από τήν κίνηση του πιστολιού του αντίπαλου του. Τδ χέρι του γράπωσε μέ δύναμη τόν καρπό του χεριού τού έχθρου του, ένώ ή άριστερή του γροθιά χτύπησε τόν κακούργο στο πρόσωπο.

Τδ πιστόλι, έπειτα από τδ άτσάλινο σφίξιμο του χεριού του ντέτεκτιβ, κύλισε στο πάτωμα. Ό Σέρινταν δέν διάσπηκε νά τδ πάρη. Ἦξερε πώς ό Λή Πό δέν θα έχανε αútήν τήν άπροσδόκητη εύκαιρία, όπως πραγματικά καί έγινε.

(*) Διόθασε τδ προηγούμενο τεύχος του «Υπεράνθρώπου», τδ 18, πού έχει τόν τίτλο: «Οί μηχανές του όλέθρου».

Οἱ γροθιές του ἄρχισαν νὰ πηγαينوέρχωνται σὰν ἔμβολα μηχανῆς χτυπώντας τὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου ποὺ προσπαθοῦσε μάταια νὰ φυλαχτῇ στριφογυρίζοντας στὸ ξάπτεο σὰν δαιμονισμένος. Βογγοῦσε καὶ ἀπὸ τὴ μύτη του ἔτρεχαν αἱμάτα.

—Χτύπα τον!, οὐρλιαζε ἀπὸ τὴ χαρὰ του ὁ Λῆ Πό. Δώσε του καὶ μιὰ γιὰ μένα κύριε Σέρινταν! Ἔτσι μπράβο! Νὰ μάθῃ ἄλλοτε νὰ τὰ βάζῃ μὲ μᾶς!

Ὁ ντέτεκτιβ σηκώθηκε. Λαχάμαιζε ἀπὸ τὴν μεγάλη προσπάθεια. Τὰ πονεμένα μουγγρητὰ τοῦ Χόβαρτ εἶχαν γίνει πρὸ συχναὶ καὶ πρὸ έντονα. Ἐπρεπε νὰ τρέξῃ κοντὰ του, νὰ πολεμήσῃ καὶ μὲ τὸν ἐχθρὸ ἐκεῖνο ποὺ βασάνιζε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀστροφῆς Ἀσφάλειας.

Ἀρπαξε τὸν κακούργο ἀπὸ τὸ γιαικά καὶ τὸν σηκωσε ὀρθιο. Τὸν στήριξε στὸν τοῖχο καὶ τότε, ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἀθελά του μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως:

—Ὁ Μπράουν!

Ὁ Λῆ Πό, ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ Σέρινταν ἀναπήδησε καὶ μ' ἓνα πήδημα ἔφτασε κοντὰ του.

—Ὁ Μπράουν!, ἔκανε κι' αὐτός. Δὲν ἔχετε ἄδικο κύριε Σέρινταν! Ὁ προδότης (*) ποὺ μὲ εἶχε πῆ πι-

θηκο καὶ μὲ ξανάπε πάλι σήμερα!

—Πῶς δρέθηκες ἐδῶ; τὸν ρώτησε σὲ ἄγριο τόνο ὁ Σέρινταν. Ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ αἰχμαλωτίσες τὸν Χόβαρτ κι' ἔστειλες τὸ τελεσίγραφο μὲ τὴν ὑπογραφή «Βασίλισσα τῶν Ἀστρων;» Ἀνανδρε, Μπράουν, ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω πῶς εἶχα νὰ κάνω μὲ σένα! Ὡστε, δὲν ἐξουσιάζεις μονάχα ἓνα ν πλανήτη; Εἶσαι πρὸ δυνατός ἀπὸ ὅ,τι σὲ φανταζόμουν καὶ πρὸ ἐπικίνδυνος. Εἶδα τὰ ρομπότ μὲ τὰ φλογοβόλα τοῦ ἐτοιμαζες σπὸ ὑπόγειο. Μὲ αὐτὰ σκέφτεσαι νὰ πολεμήσῃς τὴ Γῆ; Δὲν θὰ προλάβῃς ὅμως προδότη! Ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας σου ἔφτασε!

Σήκωσε τὴ γροθιά του ἐτοιμος νὰ τὸν χτυπήσῃ γιὰ νὰ τὸν θάσῃ ἐκτὸς μάχης, ὅταν, μιὰ ξαφνικὴ φωνὴ τὸν κράτησε ἀκίνητο, μὲ τὴ γροθιά του στὸν ἀέρα:

—Στὸν τόπο Σέρινταν! Μὴν κινηθῇς γιατί πέθανες! Καὶ σὺ μὲ τὸ πιστόλι, πέταξέ το ἀμέσως κάτω!

Ἦταν τόσο ἀπειλητικὴ κι' ἀδίστακτη ἡ φωνὴ τοῦ καινούργιου τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ ὁ καημένος ὁ Λῆ Πό ὑπάκουε

περίμενε ἡ ηλεκτρικὴ καρέκλα, ὁ προδότης ὅμως αὐτὸς κατάρθρωσε νὰ δραπέτευσῃ, νὰ μπῇ σὲ μιὰ ρουκέττα καὶ νὰ φθάσῃ σ' ἓναν ἀγνωστο πλανήτη. Σχετικὴ περιπέτεια μὲ τὸν Μπράουν θὰ διαβάσῃ ὁ ἀναγνώστης μας στὸ τεῦχος τοῦ «Υπερανθρώπου» 17, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν».

(*) Ὁ Μπράουν εἶναι ἓνας ἀτομικὸς ἐπιστήμων ποὺ πρόδωσε πολλὰ ἐπιστημονικὰ μυστικά τῆς πατρίδας του σὲ ξένη χώρα. Ἡ ἁτυτομία τὸν συνέλαβε καὶ τὸν

σε χωρίς αντίρρηση. Τὸ πιστόλι ἔπεσε μ' ἓναν ξερὸ κρότο στὸ δάπεδο.

— Γύρνα ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος μου, Σέρινταν!, διέταξε ἡ φωνὴ πού εἶχε ἓναν τόνο ἀτσαλιού.

Ὁ ντέτεκτιβ γύρισε ἀργά — ἀργά. Καὶ τότε, μιὰ ἐκφρασις θαυμάσιας καταπληξῆς ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του!

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ἐχθρὸς τους ἦταν μιὰ γυναίκα μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ μὲ ὑπέροχη ὁμορφιά.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν τέλειο καὶ μόνο ἡ ἐκφρασί του ἦταν σκληρὴ καὶ κρύα. Τὰ μεγάλα μάτια της πετοῦσαν φλόγες μίσους καὶ τὰ χεῖλη της χαμογελοῦσαν σαρκαστικά, ἐνῶ στὸ δεξιὸ της χέρι βρισκόταν σφιγμένο ἓνα μικρὸ πιστόλι ἀκτίνων. Βλέποντας τὴ γυναίκα αὐτή, ὁ Σέρινταν, κατάλαβε πὼς ἡ «Βασίλισσα τῶν Ἀστρων», ὑπῆρχε στὴν πραγματικότητα καὶ πὼς ὁ προδότης Μπράουν συνεργαζόταν μαζί της.

— Σέρινταν!, σάρκασε ἡ γυναίκα μὲ τὰ μακρυὰ ξανθὰ μαλλιά, ἀπορεῖς πού μὲ βλέπεις ἐδῶ κι' ἀναρωτιέσαι πια εἰμαι; Θὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴν ἀπορία σου: Εἰμαι ἡ «Βασίλισσα τῶν Ἀστρων!»

Ὁ ντέτεκτιβ γέλασε εἰρωνικά.

— Βασιλιά τῶν ἀστρων καὶ τοῦ Σὺμπαντος εἶναι μόνο ὁ Θεός!, τῆς εἶπε. Ἐσὺ εἶσαι μιὰ γυναίκα, μιὰ ἐπικίνδυνη κακοποιὸς καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ἡ γυναίκα σάρκασε πάλι.

— Σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἔξουσιάζω ὅλα τὰ γνωστὰ ἀστέρια, Σέρινταν!, τοῦ ἀπάντησε. Πρώτη κατακτησί μου θὰ εἶναι ἡ Γῆ! Τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιό μου γι' αὐτὴ τὴν κατάκτησι, ὁ ἱσπέκτορ Χόβαρτ, εἶναι αἰχμάλωτός μου! Αἰχμάλωτός μου εἶσαι κι' ἐσύ ὅπως εἶναι καὶ ἡ ὁμορφὴ ἀρραβωνιαστικιά σου μὲ τὸ μικρὸ σου φίλο πού τοὺς βρήκαμε στὸ ἀστρόπλοιό σου. Τώρα, πιά, δὲν φοβάμαι κανέναν ἐκεῖ κάτω, στὸν πλανήτη μας. Τὰ ρομπότ μὲ τὰ φλογόβολα τους θὰ σκορπίσουν τὸ θάνατο καὶ τὴν καταστροφὴ μέσα σὲ λίγες ὥρες. Χιλιάδες γιγαντιαῖα ἀστρόπλοιά μου θὰ διενεργήσουν τὴν ἐπίθεσι γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν κι' ἄλλες ἐπιθέσεις στοὺς ὑπόλοιπους πλανήτες. Τὸ ὄνειρό μου θὰ γίνῃ πραγματικότητα μέσα σὲ λίγες μέρες Σέρινταν!

Ὁ ντέτεκτιβ ἀκούγε μὲ προσοχὴ τὴ «Βασίλισσα τῶν Ἀστρων», τὸ μάτι του δὲν ἔχανε οὔτε τὴν παραμικρὴ της κίνησι, ἔτοιμος νὰ ἐπέμβῃ στὴν κατάλληλη εὐκαιρία πού θὰ τοῦ παρουσιαζόταν, ὁ νοῦς του ὅμως δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸν Χόβαρτ πού, εἰς ἓνα

Οι ασύρματοι μετέδωσαν τὸ νέο σ' ὅλη τὴ Γῆ.

δ:πλανὸ δωμάτιο, δοκίμαζε ποιὸς ξέρεי τί φορικτὰ βασανιστήρια γιὰ νὰ μουγγρίζη ἔτσι.

Ἡ γυναίκα φάνηκε νὰ μαντεύη τίς σκέψεις του.

— Ὁ Χόβαρτ θὰ ἀργήσῃ νὰ πεθάνῃ, τοῦ εἶπε, μὴ φοβᾶσαι. Τὸ βασανιστήριό θὰ συνεχιστῇ γιὰ μιὰ ἢ δυὸ ὥρες ἀκόμα. Ἐπειτα θὰ ἔρθῃ ἡ σειρά τῆς ἀρραβωνιαστι-

κιάς σου καὶ τῶν φίλων σου. Καὶ στὸ τέλος... ἂν δὲν τρελῇ λαθῇς ἀπὸ τὴν ἀγωνία, θὰ δοκιμάσῃς καὶ σὺ αὐτὸ τὸ μαρτύριο...

— Γυναίκα τοῦ ὀλέθρου!, μίλησε ὁ ντέτεκτιβ, πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς κανένα ἐγκλημα δὲν μένει ἀτιμώρητο στὸ τέλος.

— Τὸ δικό μου θὰ μείνῃ!, εἶπε καὶ γέλασε ἡ ξαν-

θειά καλλονή. Γιατί εγώ σκοτώνω από φιλοδοξία να θαλασρεύσω στο σύμπαν, μαζί με τον Μπράουν, τον θαυμάσιο αυτό επίσημονα που διευθύνει τις επιχειρήσεις μου έναντι των πλανητών. Για να σου λύσω την άπορία, θά σου πω το όνομά μου. Λέγομαι Ντόροθι Γκρήρσον!

— Ντόροθι Γκρήρσον!, έκανε κατάπληκτος ο ντέτεκτιβ. 'Η βοηθός του Μπράουν!

— Ναί, συνέχισε η γυναίκα με τη σατανική ψυχή. Μαζί με τον Μπράουν κλέδαμε τα διάφορα άτομικά μυστικά, όχι για να τα πουλήσου με σε ξένη δύναμι, όπως νομίζατε εσείς, αλλά για να τα χρησιμοποιήσουμε μία μέρα έναντι της Γης και να γίνουμε κυρίαρχοι του Σύμπαντος. 'Εγώ του έτοιμασα τη ρουκέτα και τον βοήθησα να δραπετεύσουμε. Κανένας δεν με πήρε είδησι πώς έφυγα από τη Γη. Είχα πη πώς θάφευγα για την Εύρώπη κι' όλοι το πίστεψαν. 'Εσύ είσαι ο πρώτος που με βλέπεις από τόσα χρόνια. 'Εμεινες ευχαριστημένος τώρα;

— Θα ήθελες να μου πής με ποιόν τρόπο απήγαγες τον Χόμπαρτ από το γραφείο του; τη ρώτησε ο Σέρινταν.

— 'Από το παράθυρο τον έκλεψα! 'Υπάρχει στον πλανήτη αυτόν ένα ζώο που μοιάζει με νυχτερίδα, τα φτερά του έχουν μεμβράνες και μπορέι να πετάει. 'Εχω εξημερώ

σει ένα από αυτά και, καθώς βαλλώντας το στην πλάτη, έφτασα ως το άνοιχτο παράθυρο του Χόμπαρτ.

Ο Σέρινταν κατάλαβε πώς ή ίδια ή σατανική αυτή γυναίκα ήταν που τον πυροβόλησε και τον τραυμάτισε ελαφρά στον ώμο. στο μέγαρο της 'Αστρικής 'Ασφάλειας και πώς αυτή την ίδια είχε παρακολουθήσει ο Μίκυ με τον Λή Πό καθώς έφευγε από το μέγαρο, καθάλλια στην πελώρια νυχτερίδα της, περνώντας την για φάντασμα.

— Είσαι αξιοθαύμαστη!, τής είπε με ψεύτικο ένθουσιισμό.

Τα μάτια της διαβολικής γυναίκας άστραψαν από μια άλλόκοτη λάμψη.

— 'Αφησε, κατά μέρος τους θαυμασμούς σου, Σέρινταν!, έκανε ειρωνικά. Το κόλπο σου είναι παλιό και δεν πιάνει.

Στράφηκε τώρα προς τον Μπράουν που όλη αυτή την ώρα βρισκόταν στηριγμένος, στον τοίχο, άνικανος να ξεκολλήσει από εκεί γιατί ένιωθε τρομερά ζαλισμένος.

— Μπράουν, του είπε, πάρε το πιστόλι από κάτω και οδηγήσε τους επισκέπτες μας στο δωμάτιο που διασκεδάζει ο Χόμπαρτ.

Ο Μπράουν κινήθηκε και με αδέβαια βήματα, προχώρησε. 'Η καρδιά του ντέτεκτιβ χτύπησε ξαφνικά με δύνομι... Στά μάτια του τρεμπάιζε μία μικρή λάμψη

ἐλπίδας... "Αν ὁ Μπράουν ἔκανε ἓνα λάθος... Θὰ ἦταν τάχα ἔξυπνος νὰ τὸ ἀποφύγει;

Στιγμὲς ἀληθινὰ δραματικὲς ζοῦσε ὁ Σέρινταν. Εὐχόταν νὰ κάνῃ τὸ λάθος ὁ Μπράουν... Καὶ οἱ εὐχὲς του δὲν τὸν πρόδωσαν. Εἶδε τὸν προδότη νὰ τὸν προσπερνᾷ καὶ σὲ μιὰ στιγμή νὰ βρίσκεται μπροστά του, ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴ γυναῖκα πού τὸν ἀπειλοῦσε. Ταχύς σὰν τὴν ἀστραπὴ ὁ Σέρινταν ἔσκυψε καί, ἀρπάζοντας τὸ Μπράουν, τὸν ἐκσφενδόνισε πάνω στὴ γυναῖκα, πού τῆς ἦταν δύσκολο πιά, τώρα νὰ πυροβολήσῃ.

Ὁ Μπράουν ἔπεσε μὲ δύναμι πάνω της καὶ ἡ γυναῖκα ἀναποδογυρίστηκε στὸ πιάτωμα. Ὁ ντέεκτιβ ἐτοιμάστηκε νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω της γιὰ νὰ τὴν ἀφελίξῃ, τὸ μᾶτι του ὅμως ἔκανε ἓναν γρήγορο ὑπολογισμό καὶ πῆρε ἄλλῃ ἀπόφασιν. Ἡ σατανικὴ γυναῖκα ἐτοιμαζόταν νὰ ἀνωρθωθῇ καὶ δὲν θὰ προλάβαινε νὰ τὴν θέσῃ ἐκτὸς μάχης γιὰτὶ τὸ πιστόλι της ὑψωνόταν ἤδη πρὸς τὰ μέρος του. Προτίμησε νὰ πάρῃ μιὰ γρήγορη μεταβολὴ καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

— Σταμάτα!, οὐρλιάσε ξοπίσω του ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας.

Γλώσσες φωτιάς τὸν ἔξωσαν μὰ δὲν σταμάτησε. Μὲ δυὸ γοργὰ πηδήματα ἔφτασε κοντὰ σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα. Τὴ δρασκέλισε καὶ μπῆ-

κε σ' ἓνα δωμάτιο. Μὲ μιὰ ματιὰ πού ἔρριξε, εἶδε πὼς τὸ δωμάτιο εἶχε μιὰ ἔξοδο πρὸς τὸ ὑπόγειο. Δὲν τοῦ ἔφανε τίποτε καλύτερο νὰ κάνει. "Αν δοκίμαζε νὰ ξαναβγῇ στὸ διάδρομο, τὸν περιμένε σίγουρος θάνατος. Ἡ «Πασίλισσα τῶν Ἀστρῶν» ἔτρεχε νὰ τὸν προλάβῃ κι' ἄκουγε τὰ βήματά της νὰ πλησιάζουν...

Κατέβηκε τὴ σκάλα πού οδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοή. Βρέθηκε τώρα σ' ἓνα μεγάλο καὶ γνώριμο δωμάτιο. Ἦταν τὸ δωμάτιο τῶν ρομπὸτ μὲ τὰ φλογόβολα. Θυμῆθηκε πὼς ὑπῆρχε κι' ἄλλῃ μιὰ ἔξοδος σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ κινηθῇ γιὰτὶ μιὰ βαρεῖα καὶ σαρκαστικὴ φωνὴ ἀντήχησε ἀπὸ τὴ συσκευὴ ἐνὸς μεγαφώνου:

— Ντέεκτιβ Σέρινταν, πιάστηκες σὰν ποντικός στὴ φάκα! Οἱ χαλύβδινες πόρτες τοῦ ὑπογείου ἐκλείσαν αὐτόματα κι' εἶσαι φυλακισμένος τώρα χωρὶς ἐλπίδα νὰ ξεφύγῃς. Κάνε παρέα στὰ ρομπὸτ ὥσπου νὰ τελειώσω μὲ τοὺς φίλους σου. Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ σοῦ πετάξω στὸ ὑπόγειο τὰ πτώματά τους. Μόνο πού θὰ δυσκολευτῇς νὰ τὰ γνωρίσῃς. Θὰ μοιάζουν περισσότερο μὲ ἀποκρουστικὰ σκελετοὺς... Καλὴ ἀντάμωσι σὲ πέντε λεπτὰ, Σέρινταν!

Ὁ ντέεκτιβ ἔνοιωσε νὰ τὸν διαπερνᾷ ἓνα κρύο ρίγος στὴ ραχοκοκκαλιά του. Ἦ

ἀπειλή της «Βασίλισσας των Άστροων» ήταν τρομερή και καταλάβαινε πώς δεν θα δί-σταζε να την εκτελέσει. Έ-φευγε στο νοῦ του τη Νάνσυ και τους φίλους του και ή σκέψη πώς σε πέντε λεπτά θα ἀντίκρυζε τους σκελε-τούς των, τὸν πλημμύρισε με φρίκη. Γρήγορα όμως ή φρί-κη ἔδωσε τή θέση της σε μιὰ ἐνεογοντικότητα πού μόνο ὁ ντέτεκτιβ Σέρινταν ἤξελε νά ἐπλίζεται μ' αὐτήν στις πιό δύσκολες και δραματικές στι-γμές της ζωής του.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΧΟΒΑΡΤ

Ο ΧΟΒΑΡΤ, ὁ χοντρός ἱν-σπέκτορ τῆς 'Αστροϊκής 'Α-σφάλειας και ἰδιοκτητὴς τῶν δυνάμεων τῆς Γήινης Κοινο-πολιτείας, περνοῦσε δραμα-τικές στιγμές. Ένας ἀντρας και μιὰ γυναίκα τὸν εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὸ καλλί του και τὸν ὠδήγησαν σ' ἓνα εὐρύ-χωρο δωμάτιο ὅπου δὲν ὑπῆρ-νε κανένα ἐπιπλο. Μιὰ σι-δερένια πόρτα ἔκλεισε με θό-ρυβο πίσω του και ταυτόχρο-να ἄνοιξαν δυὸ παραθυράκια. Στὰ παραθυράκια αὐτὰ πρό-βαλαν τὰ κεφάλια τῶν δυὸ κακούργων. Τοῦ Μποάουν και τῆς Ντόροθυ Γκρήρσον.

— Μεγάλε Χόβαρτ!, τοῦ εἶπε γελώντας σαδιστικά ή ξινηθεία γυναίκα, ὁ πῆθηκος

πού ἦταν μαζί σου δγῆκε ἀ-πὸ τὸ φεγγίτη και δοθήθηκε τὸν Σέρινταν πού τὸν ἔδε-ρε τὸ ρομπότ (*) νὰ ξεφύγῃ. Δὲν ὑπάσχει όμως ἐλπίδα νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ σπῆτι αὐτό. Θὰ ξαναπέσουν στὰ χέρια μας και θὰ τοὺς φέρουμε νὰ σοῦ κρατήσουν παρέα. Θὰ σοῦ φέρουμε ἀργότερα και μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα πού τῇ λένε Νάνσυ κι' ἓνα τρελ-λόπαιδο πού βοήκαμε μαζί της στὸ ἀστροπλοιο τοῦ Σέ-ρινταν. Ὡσπου νὰ τοὺς συγ-κεντρώσουμε ὅλους, όμως, θὰ σοῦ στείλουμε κόποιοι-ν ἄλλον νὰ σοῦ κρατήσῃ συν-τροφιά. Ἐτοιμάσου νὰ τὸν ὑποδεχτῇς, Χόβαρτ!

Ὁ ἱνσπέκτορ τῆς 'Αστρι-κῆς 'Ασφάλειας δουλήθηκε σὰν λιοντάρι ἀπὸ τῇ λύσσα πού τὸν κυρίευσε κι' ἔσφιξε τίς γροθιές του.

— Ἄν σὰς ξέφυγε ὁ Σέ-ρινταν, μούγγρισε, ἀλλοίμο-νός σας! Δὲν σὰς μένει οὔτε μιὰ ὥρα ζωής!

— Μιὰ ὥρα ζωής δὲν μέ-νει σὲ σένα, χοντροκέφαλε, ἀπάντησε ὁ Μποάουν. Ἐτοι-μάσου νὰ ὑποδεχθῇς τὸν σύν τροφό σου.

Τὰ παραθυράκια ἔκλεισαν και ἄνοιξε ἓνα ἄλλο γιὰ νὰ μπῇ στὸ γυμνὸ δωμάτιο πού βρισκόταν ὁ Χόβαρτ, ἓνα πλάσμα πού ἔμοιαζε σὰν ἓ-να τεράστιο μυρμήγκι, σὰν τοὺς τεομίτες, τὰ ἐπικίνδυνα μυρμήγκια τῆς Ἀφρικῆς. Τὸ παραθυράκι ἔκλεισε πάλι και

(*) Διάβασε τὸ προηγούμε-νο τεῦχος τοῦ «Υπερανθρώπου».

τὸ γίγαντιαίω μυρμήγκι, πού τὸ μῆκος του θὰ ἔφτανε τὸ ἓνα μέτρο καὶ τὸ ὕψος του τοὺς τριάντα πόντους, ἀφοῦ ὠρθῶσε τὸ κεφάλι του καὶ κῦτταξε μὲ τὰ μικρὰ φωτεινὰ μάτια του τὸν ἄνθρωπο πού στεκόταν ὀρθος στὴ μέση τοῦ δωματίου, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ μεγαλόσωμος ἱσπέκτορ τῆς Ἀστροφικῆς Ἀσφάλειας, κάγχασε εἰρωνικά. Μιὰ κλωτσιὰ νὰ ἔδινε στὸ σκιάχτρο αὐτό, θὰ τὸ ἀποτελείωνε. Καὶ πραγματικά, μόλις τὸ μυρμήγκι τὸν πλησίασε στὸ ἓνα μέτρο, τράβηξε τὸ πόδι του πίσω καὶ τὸ τίναξε μὲ δύναμι μπροστά.

Τότε, ἔγινε κάτι πού δὲν μπορούσε νὰ τὸ φανταστῇ ὁ Χόβαρτ. Τὸ μυρμήγκι γράπώθηκε στὰ πόδια του καὶ τὰ αἰχμηρά του νύχια διαπέρασαν τὰ ρούχα του καὶ τρύπησαν τὴ σάρκα του. Μὲ τὸ τρύπημα αὐτὸ ὁ ἱσπέκτορ ἔνοιωσε νὰ τὸν σουβλίζουν ἀδάσταχτοι καὶ τρομεροὶ πόνοι; λές καὶ τὸν τρυπούσαν μὲ χιλιάδες θελόνες, λές κι' ἓνα σμήνος ἀπὸ μέλισσες εἶχε σκεπάσει τὸ πόδι του καὶ τὸν τσιμπούσε.

Βόγγηξε ἀθελά του καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του, γράπωσε τὸ συχαμερὸ ἔντομο ἀπὸ τὸ κορμί, τραβῶντα τὸ ἀπότομα καὶ μὲ δύναμι. Ὁ πόνος τώρα διπλασιάστηκε κι' ἔνοιωσε τὰ νύχια του νὰ μπηγώνται πρὶν βαθεῖα καὶ νὰ τοῦ ξεσχίζουν τὴ σάρκα, ἐνῶ τὸ κεντρί του εἶχε θυθιστῇ στὸ μηρό του καὶ τοῦ

ρουφούσε τὸ αἷμα!

Ὁ Χόβαρτ, μούγγρισε πρὶν ἄγρια τώρα καὶ θρόμβοι ἰδρώτα πλημμύρισαν τὸ μέτωπό του κι' ὅλο του τὸ σῶμα. Αὐτὸς ὁ σατανᾶς δὲν ξεκολλοῦσε μὲ κανέναν τρόπο ὅσο κι' ἂν τὸν τραβούσε! Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ἀποτελοῦσε ἓνα σῶμα μὲ τὸ πόδι του. Ξετρελλαμένος τότε ἀπὸ τὸν πόνο πού τοῦ σούβλιζε τὴν καρδιά, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ τίς γροθιές του τὸ ἐξώκοσμο μυρμήγκι. Μὰ ἐκεῖνο ἔμενεν ἐκεῖ, γαντζωμένο στὸ πόδι του, ἀπτόητο καὶ συνέχιζε νὰ τοῦ ρουφᾷ τὸ αἷμα, νὰ τὸν τρελλαίνει ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους. Τὸ σῶμα του ἦταν πρὶν σκληρὸ κι' ἀπὸ τὸ πετσί καὶ οἱ γροθιές τοῦ Χόβαρτ δὲν τὸ πείραζαν καθόλου.

Μουγγρίζοντας ὅλο καὶ πρὶν πολὺ ὁ ἄνθρωπος καὶ μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρῃ ἄλλο πιά, ἔπεσε στὸ δάπεδο κι' ἄρχισε νὰ κυλιέται, θγάζοντας ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα καὶ χτυπώντας μὲ δύναμι τὸ αἰχμάλωτο πόδι του. Τὸ μυρμήγκι, ὅμως, λές κι' ἦταν ἓνα κοιμῆματι λάστιχο κι' ὄχι ἓνα πλάσμα ζωντανό, δὲν ξεκολλοῦσε μὲ κανέναν τρόπο ἀπὸ πάνω του κι' ἐξακολουθοῦσε ἀσταμάτητα, ἀχόρτα γὰ νὰ τοῦ ρουφᾷ τὸ αἷμα...

Πόση ὥρα διάρκεσε αὐτὸ τὸ φρικτό, τὸ ἀπερίγραπτο μαρτύριο; Δὲν μπορούσε νὰ τὸ ὑπολογίσῃ ὁ Χόβαρτ. Τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει καὶ τὸ μυαλό του εἶχε ναρκωθῇ ἀπὸ τὸν ἀπέραντο πόνο. Στὴν

άρχη μπορούσε και κυλιόταν και χτυπιόταν εδώ κι' εκεί, σιγά - σιγά, όμως άρχισε να χάνει τις δυνάμεις του κι' άφύεθηκε ανυπεράσπιστος στη μανία του αιμοδόρου μυρμιγκιού, ενώ το αίμα του έφευγε λίγο - λίγο από τη σάρκα του, όπως το ρουφούσε το έξωκοσμο έντομο. Τά βογγητά του όσο πήγαιναν κι' έξασθε νοούσαν, ενώ τα μάτια του είχαν γουρλώσει λές κι' ήταν έτοιμα να σπάσουν τις κόγχες τους...

* * *

Σ' αυτή τη θέσι τον δρήκε ο Λή Πό, όταν αργότερα καθώς κάταφερε να ξεφύγει ο Σέρινταν, τον έπιασαν ο Μπράουν με την ξανθή γυναίκα και τον ώδηγησαν κι' αὐτὸν στο γυμνὸ δωμάτιο τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πράτ τὰ ἔχασε βλέποντας τὴ νεκρὴ σχεδὸν ἔκφρασι τοῦ Χόβαρτ. Τὸν πλησίασε καὶ παρατηρώντας τὸ τεράστιο μυρμήγκι ποῦχε γαντζωθῆ στὸ πόδι του, δοκίμασε νὰ τὸ τραβήξει. Τοῦ κάκου ὅμως προσπάθησε κι' αὐτός. Ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο κατὰ τέτοιο. Ἀπόμεινε δίπλα στὸν ἀκίνητο Χόβαρτ νὰ τὸν κυττάζει μὲ οἶκτο, ἐνῶ ἡ καρδιά του ράγιζε ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν συγκίνησι...

Δὲν πέρασαν οὔτε πέντε λεπτά ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ στὸ ἀνοιγμά της παρουσιάστηκε ἡ Νάνσυ μὲ τὸν Μίκυ. Πίσω τοὺς ἔρχονταν, μὲ τὰ πιστόλια προτεταμένα, ὁ

Μπράουν με τὴν Ντόροθυ Γκρήρσον.

—Λή Πό!, φώναξε χαρούμενος ὁ Μίκυ βλέποντας τὸν τὸ φίλο του, ἐνῶ τὸν εἶχε ξεγράψει ἀπὸ τὴ ζωὴ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι πού τοὺς ἔκαναν ἀόρατοι ἐχθροὶ σ' ἓνα δέισος, κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη (*). Νὰ τὸ πιστέψω πὼς εἶσαι ζωντανός, φίλε μου!

Τὸν πλησίασε καὶ τὸν ἀγκάλιασε μὲ συγκίνησι. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' Νάνσυ, ἐνῶ τὸ βλέμμα της ἔπεσε στὸν ξαπλωμένο καὶ ἀκίνητο ὄγκο τοῦ Χόβαρτ.

—Ὁ Χόβαρτ!, ψιθύρισε ἔντραμη, νοιώθοντας πὼς κάτι συνέβαινε στὸν ἰνσπекτορα τῆς Γήινης Κοινοπολιτείας.

—Ὁ Χόβαρτ!, τῆς ἀπάντησε ἡ κρῶα φωνὴ τῆς ξανθῆς γυναίκας πού στεκόταν στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας μαζί μὲ τὸν Μπράουν. Τὸν εἶδατε πὼς κατάντησε; Ἐνα μονάχα μυρμήγκι τοῦ πλανήτη μου τὸν ἔδγαλε νὸκ - αὐτὸ! Ἡ ἴδια μοῖρα περιμένει κι' ἐσὰς σὲ λίγα λεπτά. Ἐνα μυρμήγκι γιὰ τὸν καθένα σας καὶ λέτε ἀντίο στὴ ζωὴ.

Ἡ σκέψι τῆς Νάνσυ ἔτρεξε στὸν ἀγαπημένο της ἄρρα θωριαστικό, τὸν Τζόε. Πού νὰ βρισκόταν ἄραγε; Μήπως τὸν εἶχαν σκοτώσει οἱ κακοῦργοι; Μήπως ἓνα τέτοιο ἀποκρουστικό μυρμήγκι τοῦ εἶχε ρουφήξει τὸ αἷμα;

Ἡ «Βασίλισσα τῶν Ἀ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Υπεράνθρωπου».

στρων» γέλασε είρωνικά λές και μόντεψε την αγωνία που τη βασάνιζε:

—'Ο άρραβωνιαστικός σου ζή, τής είπε. Είναι φυλακισμένος σ' ένα υπόστεγο χωρίς την παραιμική έλπίδα να δραπέτευσθ. Άφου διαλέξουμε ένα μυρμηγκι για τόν καθένα σας, θα τόν φέρουμε για ν' απολαύση από κοντά τὸ ὑπέροχο μαρτύριό σας. Πῶς σὰς φαίνεται;

Τὸ ἀπρόμητο Ἑλληνόπουλο ἔσφιξε τίς γροθιές του ἐνώ μιὰ λύσσα ἐκδικήσεως τὸν πλημμύριζε.

—Κακοῦργοι!, φώναξε χωρίς φόβο, δὲν ἔχετε οὔτε ἴχως ἀνθρωπιάς ἐπάνω σας;

Ἄ Μπράουν ὑποδέχθηκε τὰ λόγια του μὲ ἀκράτητα γέλια.

—Τὸν εἶδες τὸν παλληκαρά;», εἶπε στὴ γυναῖκα. Μιλάει: καὶ τὸ μισὸ μωρτικό! Μὲ μιὰ γροθιά μου μονάχα θὰ τοῦ διαλύσω τὸ κρανίο!

Ἄ Μίκυ ξεχώρισε ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ βγῆκε μπροστά.

—Άφησε τὸ πιστόλι προδότη, κι' ἔλα νὰ τὰ ποῦμε μὲ τίς γροθιές μας!, τὸν προκάλεσε.

Ἄ Μπράουν ξέσπασε σὲ κωινούργια ἀκράτητα γέλια.

—Εἶναι ντροπὴ μου νὰ παλάψω μ' ἕνα παιδί, τοῦ ἀτάινησε. Προτιμῶ νὰ μὴ σοῦ διαλύσω τὸ κρανίο μὲ μιὰ γροθία πιτσιρίκο. Ἐχω ἄλλα σχέδια γιὰ σένα. Θὰ σὲ κάνω αὐτοκράτορα μὲ μιὰ κωινούργια ἔννεσι καὶ θὰ εἶσαι ἐσύ ποὺ θ' ἀφήσης τὰ μυρμηγκία

νὰ κατασπαράξουν τοὺς φίλους σου. Θὰ κάθεται πίσω ἀπὸ ἕνα παραθυράκι καὶ θὰ γελάς μὲ τὸ μαρτύριό τους.

Ἄ Μίκυ ἀποφάσισε νὰ δράσῃ. Τὸ τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο κατάλαβε πῶς τὴν εἶχαν ἄσχημα καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ δράσῃ τώρα. Ἡ ἐπιτυχία του βέβαια δὲν ἦταν ἐξασφαλισμένη, τὸ παιδί ὅμως μὲ τὸ ρωμέικο φιλότιμο καὶ τὴ μεγάλη καρδιά, προτιμοῦσε νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του, ἔστω καὶ χωρὶς τὴν παραιμική ἔλπίδα, παρὰ νὰ φθάσῃ στὸ σημεῖο νὰ βλέπῃ τοὺς φίλους του νὰ πεθαίνουν μπροστά του κι' αὐτὸς νὰ γελάῃ καὶ νὰ χαίρεται, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ διαβολικοῦ φαρμάκου ποὺ περιεῖχε ἡ ἔννεσι τοῦ Μπράουν καὶ ποὺ μ' αὐτὴν θὰ ἔχανε τὸν ἀληθινὸ ἑαυτὸ του, ὅπως ἔγινε κι' ὅλη ἡ μιὰ φορά.

— Μικρὲ!, ἀντήχησε σκληρὴ κι' ἐπιτακτικὴ ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας, διάβασα μέσα στὰ μάτια σου τίς σκέψεις σου... Περιμένω λοιπὸν μιὰ μικρὴ κίνησί σου γιὰ νὰ σὲ διαλύσω μὲ τὸ πιστόλι τῶν ἀκτίων μου! Κάνε γρήγορα δυὸ βήματα πίσω! Ἐμπρὸς γιατί πατῶ τὴ σκανδάλη!

Τὰ μάτια τῆς ἀστραφταν ἀπὸ μιὰ διαβολικὴ φλόγα κι' ὁ Μίκυ ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούσῃ. Ἐκανε δυὸ βήματα πίσω ἐνῶ τὸν πλημμύριζε ἡ πιὸ μαύρη ἀπελπισία. Ἦταν τώρα ὅλοι τοὺς σπὸ ἔλεος τῶν δύο ἀδυσώπητων αὐτῶν κακοῦργων. Κανεῖς

δεν θα μπορούσε να τους σώσει... Κανείς; Μά... Όχι, υπήρχε κάποιος που με την άορατη παρουσία του μπορούσε να τους βοηθήσει. Αυτός ο κάποιος ήταν ο 'Ιζάφ Ναϊλά (*).

Είδε τον προδότη να βγάζει από την τσέπη του μια ξενισί. 'Η Νάνσυ πίσω του άφησε να της ξεφύγει μια κραυγή αγωνίας. 'Ο Λή Πό κούνησε άνησυχος τα μυτερά του αυτιά μέσα από τη σκούφια που φορούσε. Καί μόνο ο Χόμπαρτ έμεινε ακίνητος κι' ανέκφραστος, λες και δεν υπήρχε ένας ζωής στο πρόσωπό του.

— 'Ιζάφ Ναϊλά, 'Ιζάφ Ναϊλά, 'Ιζάφ Ναϊλά!, ψιθύρισε ο Μίκυ πάνω στην άπελπισία του.

Την ίδια εκείνη στιγμή, μια έπιτακτική φωνή τους ξάφνιασε όλους. Μια φωνή

(*) 'Ο 'Ιζάφ Ναϊλά είναι ένας Υπεράνθρωπος από κάποιον χαμένο πλανήτη. Είναι ηλικίας δύο χιλιάδων ετών και δεν φαίνεται παλαιά από τριάντα χρονών. Έχει καθαρώς ανθρώπινα χαρακτηριστικά και μένει μόνιμως στον πλανήτη του Γαλοξία, Πράτ, που είναι και ο πλανήτης του Λή Πό. Είναι χειροδύναμος και άτρωτος. Πετάει σαν πουλί στον αέρα με ταχύτητα εκατό φορές πιο μεγάλη από το φώς και είναι άόρατος όταν θέλει. Μονάχα ο Μίκυ μπορεί να τον βλέπει πάντοτε. Όταν το παιδί βρίσκεται σε κίνδυνο, προφέρει τρεις φορές το όνομά του και ο 'Ιζάφ Ναϊλά τρέχει να τον βοηθήσει. Λεπτομέρειες θα δρήςτε στο τεύχος 9 που έχει τον τίτλο: «Θύελλα στο Διάστημα».

που έρχόταν από το διάδρομο και που δεν ήταν του 'Ιζάφ Ναϊλά, αλλά του Σέρινταν!

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

Η ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ που πλημμύρισε τον ντέτεκτιβ τη στιγμή που δρέθηκε φυλακισμένος στο υπόγειο με τα

ρομπότ, δεν κράτησε για πολύ. Καί στις πιο δύσκολες και άπελπιστικές στιγμές, ο Σέρινταν, ήξερε να ελπίσει και να μη χάνει το θάρρος του. Βέβαια, ή θέσι του τώρα δεν ήταν καθόλου ευχάριστη και δεν του επέτρεπε κοσμιιά αίσιοδοξία. "Ήξερε πως ή αγαπημένη του Νάνσυ, ο Μίκυ, ο Λή Πό κι' ο Χόμπαρτ, ήσαν αιχμάλωτοι των κακούργων. Κι' ο ίδιος ή-ταν φυλακισμένος σε τέσσερις τοίχους, σ' ένα υπόγειο, όπου δυο άτσάλενιες πόρτες του έκλειναν το δρόμο της έλευθερίας.

Γύρισε το βλέμμα του ολόγυρα. Τα έφιαλτικά ρομπότ τον έκαναν να ανατριχιάσει. Το ρίγος όμως αυτό της φρίκης, εξαφανίσθηκε άπτότομα γιατί, γρήγορη σαν άστραπη, καρφώθηκε στο νου του μια σκέψι: Είδε πως τα ρομπότ κρατούσαν άκόμη στ' άτσάλινα χέρια τους τα φιλογοδόλα που ή φλόγα τους έλυωνε το κάθε τι που συναν

τούσε μπροστά της, σὰ νᾶ-
τανε κερὶ. Ἄν κατῶρθωνέ,
λοιπόν, ν' ἀποσπᾶση ἓνα ἀ-
πὸ αὐτὰ τὰ φλογοβόλα, θὰ
μποροῦσε περίφημα νὰ ξεφύ-
γῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ καὶ
νὰ βοηθήσῃ τοὺς φίλους του.

Χωρὶς χασομέρι πλησίασε
ἓνα ρομπότ. Ἄρπαξε τὸ φλο-
γοβόλο ἀπὸ τὴ βάση καὶ τὸν
τράβηξε μὲ δύναμι. Μάταια
ὁμως προσπάθεια. Ὁ σωλή-
νας τοῦ φλογοβόλου ἦταν δι-
δαμένος πάνω στὰ χέρια τοῦ
ρομπότ. Μὲ τὸ τράβηγμα δὲν
γινόταν τίποτε.

Μὲ δυὸ σάλτα ἔφθασε σ'
ἓνα μέρος τοῦ τοίχου ὅπου
δρίσκονταν διάφορα ἐργα-
λεῖα. Τὸ μάτι του ξεχώρισε
ἓνα κατσαβίδι. Τὸ ἄρπαξε
καὶ πλησιάζοντας πάλι τὸ
πιὸ κοντινὸ τοῦ ρομπότ, ἄρ-
χισε νὰ τοῦ ξεβιδῶνῃ τὰ μέ-
ταλλα τοῦ χειριοῦ. Τὰ δάχτυ-
λά του δούλευαν μὲ εὐκινη-
σία καὶ ἡ ἀνάσα του εἶχε γί-
νει βαρεῖα ἀπὸ τὴν προσπά-
θεια καὶ τὴν ἀγωνία. Δὲν τοῦ
γοιτιάστηκαν παρὰ πέντε μο-
νάχα λεπτὰ γιὰ νὰ ξεκολλή-
σῃ τὰ δυὸ χέρια τοῦ ρομπότ
ποὺ κομπούσαν τὸ φλογοβό-
λο. Τ' ἀκούμπησε στὸ δάπε-
δο καὶ μὲ μιὰ προσπάθεια
ἀκόμη ξεχώρισε τὸ σωλήνα
τοῦ φλογοβόλου.

Τὸν ἄρπαξε μὲ λαχτάρια
στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἀφοῦ
τὸν κύτταξε γιὰ λίγο γιὰ νὰ
δῇ μὲ ποιὸν τρόπο λειτουρ-
γοῦσε, προχώρησε στὴ μιὰ
πόρτα. Στάθηκε σὲ μιὰ ἀπό-
στασι δέκα περίπου μέτρων,
σὴκωσε τὸ φλογοβόλο του

καὶ μὲ καρδιά ποὺ σπαρτα-
ροῦσε ἀπὸ τὴν συγκίνησι,
πάτησε τὴ σκανδάλη.

Μιὰ πλατεῖα γλώσσα φω-
τιάς ξεχύθηκε ἀπὸ τὴν κάν-
νη τοῦ τραμεροῦ ὅπλου, χτύ-
πησε μὲ ὀρμὴ στὴν πόρτα
καὶ τὸ μέταλλο της ὄρχισε
νὰ λυώνῃ καὶ νὰ τρέχῃ σὰν
λυωμένη πίσσα!

Λίγο ἔλειψε νὰ ξεφωνίσῃ
ἀπὸ τὴ γαρά του ὁ Σέρι-
ταν. Χαμήλωσε τὸ φλογοβό-
λο καὶ σὲ δυὸ λεπτά, ἐκεῖ
ποῦ ὑπῆρχε ἡ πόρτα, φάνηκε
μιὰ πελώρια τρύπα. Ἄφησε
ἔπειτα τὴ σκανδάλη καὶ πε-
ρίμενε λίγα λεπτά νὰ κρυώ-
σῃ τὸ λυωμένο μέταλλο γιὰ
νὰ μὴν τοῦ κάμῃ τὰ πόδια.
Κι' ὅταν τὸ εἶδε νὰ πῆξῃ,
ξεχύθηκε σὰν σίφουνας ἀνε-
βαίνοντας πέντε—πέντε τὰ
σκαλιὰ τοῦ ὑπογείου.

Φθάνοντας στὸ διάδρομο
σταμάτησε νὰ τρέχῃ καὶ
προχώρησε μὲ τὶς μύτες τῶν
ποδιῶν. Ὁ ἦχος μιᾶς ἐπιτα-
κτικῆς φωνῆς τοῦ ἔδωσε νὰ
καταλάβῃ σὲ ποῖο δωμάτιο
βοίσκονταν οἱ προδότες. Σὲ
μιὰ στιγμὴ, σκίιστε καὶ
συγκοάτησε τὸ θῆμα του. Πί-
σω ἀπὸ μιὰ μισάνοιγτη πό-
τα διέκοινε τὸν Μπράουν μὲ
τὴν ξανθὴ γυναῖκα νὰ τοῦ ἔ-
γουν γυρίσει τὴν πλάτη καὶ
ν' ἀπειλοῦν μὲ τὰ πιστόλια
τοὺς φίλους του!

Ἔκανε δυὸ βήματα ἀκό-
μη καὶ προτείνοντας τὸ φλο-
γοβόλο του, φώνηξε ἀγρία:

— Ἀφήστε νὰ πέσουν κά-
τω τὰ πιστόλια σας καὶ μὴν
κάνετε τὴν παρανομικὴ κίνη

σι γιατί θα σάς διαλύσω με τὸ φλογόβολο μου!

Ἀκολούθησε ἓνα δευτερόλεπτο παγερῆς σιωπῆς. Στὸ τέλος τοῦ δευτερολέπτου δυὸ πιστόλια ἔπεσαν με ξερὸ κρότο στὸ δάπεδο ἐνῶ δυὸ εὐκίνητες σιλουέττες, ὁ Μίκυ κι' ὁ Λή Πό, βιάστηκαν νὰ τὰ σπρώξουν καὶ ν' ἀπειλήσουν κι' αὐτοὶ με τὴ σειρά τους τοὺς κακούργους.

— Τζόε! ξεφώνισε ἀπὸ χαρὰ ἡ Νάνσυ, πνίγοντας ἓνα λυγρὸ ἀπὸ τὴ συγκίνησίν της καὶ τρέχοντας κοντά του γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσει. Σὲ ξαναβρίσκω ζωντανό, Τζόε!

Οἱ δυὸ κακούργοι, κυττάχτηκαν τὴν ἴδια στιγμή με μιὰ ματιὰ γεμάτη νόημα. Γίσω τους εἶχαν τὸν ντέτεκτιβ καὶ μπροστά τους τὸν Λή Πό με τὸ Μίκυ. Ἦταν μιὰ περίφημη εὐκαιρία γι' αὐτοὺς νὰ τὸ σκάσουν γιατί, οὔτε ὁ Σέρινταν, οὔτε οἱ φίλοι του θὰ τολμοῦσαν νὰ πυροβολήσουν με τὸ φόβο νὰ μὴ σκοτωθοῦν μονάχοι τους.

Πῆραν μιὰ ἀπότομη στρόφη κι' ὅπως εἶδαν τὸν ντέτεκτιβ ἀγκαλιασμένο με τὴ Νάνσυ, τοὺς ἔδωσαν μιὰ γερὴ κλωτσιὰ καὶ τοὺς ἔρριξαν κάτω!

— Μὰς ἔφυγαν!, φώναξε ὁ Μίκυ καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα. Μ' ἓνα ὑπέροχο ἄλμα ὁ Λή Πό, πέρασε σὰν σαίτα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ βρέθηκε πρῶτος στὸ διάδρομο. Εἶδε τοὺς κακούργους νὰ τρέχουν πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου καὶ σήκω-

σε ἀποφασιστικὰ τὸ πιστόλι.

— Θὰ σὲ μάθω νὰ με λές ἄλλη, φερόντα βρωμιόπιθηκο, προδότη!, γρύλλισε καὶ πάτησε τὴ σκανδάλη.

Ἡ λεπτὴ κιτρινοπράσινη γλῶσσα τῆς ἀκτίνας ποὺ ξέφυγε ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ πιστολίου του, βοήκη τὸν Μπράουν στὸ κεφάλι καὶ τὸν σώριασε σὰν ἄδειο σακκὶ στὸ δάπεδο. Ἐτοιμάστηκε νὰ σημαδέψει καὶ τὴ γυναῖκα ὅταν, μιὰ πλατειὰ γλῶσσα φωτιάς ὤρμησε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του κι' ἐπλημμύρισε τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Μόλις ἔσβησε ἡ πελώρια ἀκτίνα, ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ φλογόβολο τοῦ Σέρινταν, εἶδαν ὅλοι τους μιὰ ἀκαθόριστη λυωμένη μάζα στὸ δάπεδο, σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπὸ τὸ νεκρὸ προδότη Μπράουν. Κυττάχτηκαν. Στὸ μούτους πέρραισε ἡ ἴδια σκέψι. Πῶς ἡ ὁμορφὴ ἀλλὰ σατανικὴ «Βασίλισσα τῶν Ἀστρων» δὲν ζοῦσε πιά.

— Εἶναι κρίμα!, ψιθύρισε πρῶτη ἡ Νάνσυ με οἶκτο. Γιατί νὰ φθάνουν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς κακίας οἱ ἄνθρωποι;

Ὁ Σέρινταν βιάστηκε νὰ μπηῖ στὸ δωμάτιο. Ἐσκυψε πάνω στὸν ἀναίσθητο Χόβαρντ κι' εἶδε με φρίκη πῶς στὸ πόδι του ἦταν γαντζωμένο ἓνα μυρμηγκι ποὺ τοῦ ροφοῦσε τὸ αἷμα. Δοκίμασε νὰ τὸ τραβήξῃ ὅταν ὁ Λή Πό, τοῦ εἶπε πῶς θάταν μάταιη ἡ προσπάθειά του.

Ὁ ντέτεκτιβ πῆρε τὸ πι-

στόλι τῶν ἀκτίνων ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Λῆ Πό, τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ χεῖρτό κεφάλι τοῦ μυρμηγκιοῦ καὶ πίεσε τὴ σκανδαλίη. Ἡ ἀκτίνα τοῦ θανάτου ἔλυσε στὴ στήμη τὸ κεφάλι τοῦ συχαμεροῦ καὶ γιγάντιου ἐντόμου, ἐνῶ τὸ αἷμα ποὺ εἶχε ρουφήξει ἀπὸ τὸν Χόβαρτ, ἀρχισε νὰ κυλᾷ σὰν μικρὸ αὐλάκι. Ταυτόχρονα τὰ πόδια τοῦ μυρμηγκιοῦ ἀφῆσαν τὶς σόρκες τοῦ ἱσπéκτορα καὶ σωριάστηκε ἀκίνητο, νεκρὸ διπλα του.

— Εἶναι φοδερό!, ἔκανε ἡ Νάνσυ. Τοῦ ρούφηξε ὅλο τὸ αἷμα.

— Πρέπει νὰ τὸν πᾶμε ἀμέσως στὸ ἀστροπλοῖό μας γιὰ νὰ τοῦ κάνουμε καιμιά εὐεσι καὶ νὰ τοῦ περιποιηθῶμε τὶς πληγές, εἶπε ὁ Σέρινταν.

Καθὼς ἔσκυβε νὰ τὸν σηκώση, ἡ Νάνσυ τὸν σκούνησε στὸν ὦμο.

— Τζόε, τοῦ ψιθύρισε, ὁ Μίκυ ἄρχισε πάλι τὰ παραιμιλητά του!

* * *

Μὰ ὁ Μίκυ δὲν παραιμιλοῦσε, ὅπως πίστευε ἡ Νάνσυ καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι του. Συζητοῦσε μὲ τὸν Ἰζάφ Ναϊλά ποὺ εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ χαμογελοῦσε στὸ παιδί. Γιὰ τοὺς ἄλλους ἦταν ὁράτος ὁ Μίκυ ὅμως τὸν ἔβλεπε.

— Γιατί ἄργησες νάρθης στὴν πρόσκλησί μου; τὸν ρώ

τησε τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Δὲν ἄργησα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰζάφ Ναϊλά. Παρακολουθοῦσα ἀθέατος τὴν πάλη σας μὲ τοὺς κακούργους.

— Ἄν δὲν παρουσιαζόταν ὁ Σέρινταν θὰ τὴν εἶχαμε ἀσχημαί, παραιπονέθηκε τὸ παιδί.

Ὁ Ἰζάφ Ναϊλά αἰπλωσε τὸ χέρι του καὶ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὴν πλάτη.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε, ἔχω καταλάβει πῶς μπορεῖτε ὅλοι σας νὰ τὰ θγάξετε πέρα μὲ κάθε κίνδυνο. Ἐσὺ εἶσαι ἐξυμνος καὶ ἀποφασιστικός, ὁ Λῆ Πό εἶναι ψυχραῖμος κι' ὁ Σέρινταν κάτι πιὸ πάνω ἀπὸ ἀνδρείους. Ὁ Σέρινταν εἶναι σωστός. Ὑπεράνθρωπος τῆς Γῆς. Δὲν βρίσκω λοιπὸν τὸ λόγο γιατί νὰ μὲ καλῆς σὲ βοήθεια.

— Δὲν θέλεις νάρχεσαι; τὸν ρώτησε περιεργο τὸ παιδί.

— Δὲν εἶναι αὐτό. Θὰ ἔρχομαι ὅμως ἄδικα γιὰ τὴ συντροφία σας δὲν χρειάζεται καιμιά ἀνάγκη στοὺς κινδύνους. Ἐπειτα, θὰ σοῦ πῶ κι' ἓνα μυστικό, Μίκυ. Στὴν περιοχὴ τοῦ Πράτ ἔχουν ξεσπάσει μεγάλοι πόλεμοι καὶ ἡ παρουσία μου εἶναι ἀναγκαῖα ἐκεῖ.

— Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ θὰ σὲ χάσω Ἰζάφ Ναϊλά, τοῦ εἶπε μὲ θλίψη ὁ Μίκυ.

— Μὴ λυπᾶσαι μικρὲ μου φίλε. Θὰ ξανασυναντηθῶμε ὅπωςδήποτε μιὰ μέρα ὅταν ἔρθης στὸν Πράτ. Καὶ τώρα, ἀντίο. Μάθε ν' ἀγωνίζεσαι

πάντα για τὸ καλὸ καὶ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε. Μὴν ἐγκαταλείπης ποτὲ τὸν Σέρινταν, τὸν Ὑπεράνθρωπο τῆς Γῆς, στὴ σκέψι καὶ στὴν ἀνδρείαα...

Στὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ὁ Ἰζάφ Ναϊλά ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ μπροστά του. Ὁ Μίκυ ἀναστέναξε καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῶν φίλων του.

— Αἰσθάνεσαι καλὰ; τὸν ρώτησε ἡ Νάνσυ.

— Περὶφημα, τῆς ἀπάντησε.

— Παραμιλοῦσες πρὶν λίγο, τοῦ εἶπε ὁ Σέρινταν. Φοβάμαι πὼς οἱ συγκινήσεις σου κάνουν κακό. Πρέπει νὰ ἐπισκεφθοῦμε κανένα ψυχίατρο μολὶς φθάσουμε στὴ Γῆ.

Ὁ Λή Πὸ τὸν πλησίασε καὶ τοῦ πρότεινε τὴ σκούφια.

— Φόρεσέ την, τοῦ εἶπε. Μπορεῖ νὰ σοῦ κάνη καλό.

Ὁ Μίκυ χαμογέλασε. Οἱ φίλοι του δὲν εἶδαν οὔτε ἄκουσαν τὸν Ἰζάφ Ναϊλά. Τὸ μυστικὸ του θάμενε γιὰ πάντα μυστικὸ. Γιατὶ ὅμως ὁ ὑπεράνθρωπος φίλος του δὲν θὰ ξαναρχόταν;

Σκέφτηκε γιὰ λίγο καὶ μίλησε δυνατὰ:

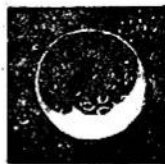
— Ὁ Ἰζάφ Ναϊλά ἔχει δίκιο. Ὁ Σέρινταν εἶναι κάτι πιὸ πᾶν ἀπὸ ἄνθρωπος. Εἶναι Ὑπεράνθρωπος. Κοντὸ στὸν Σέρινταν δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε.

Ὁ Σέρινταν κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι του.

— Παραγίνε, εἶπε στὴ

Νάνσυ. Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ψυχίατρος...

Ο «ΠΡΩΤΕΥΣ» ΨΑΡΕΥΕΙ

Ἡ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ἦταν χαρούμενη. Ὁ Μίκυ ἔπαιζε τὴ φυσαρμόνικα καὶ ὁ Λή Πὸ χοροπλοδοῦσε, πότε

μὲ τὰ δύο, πότε μὲ τὰ τέσσερα καὶ πότε παίρνοντας τούμπες στὸν ἄερα. Ἡ Νάνσυ χτυποῦσε τὰ παλαμάκια στὸ ρυθμὸ τῆς φυσαρμόνικας, ὁ Σέρινταν χαμογελοῦσε κι' ὁ Χόβαρτ ποὺ μετὰ τὴν ἐνεσι ποὺ τοῦ ἔρριξαν εἶχε συνέλθει ἀρκετὰ, προσπαθοῦσε μάταια νὰ φανῇ σοβαρός.

— Μπράβο χορὸ!, ἔκανε ὁ Μίκυ ἀφήνοντας τὴ φυσαρμόνικα. Εσύ, φίλε μου, πρέπει νὰ γίνῃς ἐπαγγελματίας χορευτῆς!

Ὁ Λή Πὸ κορδωνόταν περήφανος καὶ ξερόδινε ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Παίξε καὶ ἄλλο, παίξε κι' ἄλλο, παρακαλοῦσε τὸ μικρὸ φίλο του.

Ὁ «Πρωτεύς», εἶχε ἀπογειωθῇ πρὶν μισὴ ὥρα ἀπὸ τὸν ἀγνωστο πλανήτη τῆς «Βασιλίσσας τῶν Ἀστρῶν», κι' ἔσκιζε μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα τὸ ἀπέραντο καὶ ψυχρὸ σκοτάδι τοῦ Ἀπείρου, μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴ Γῆ.

— Σταμάτησε Μίκυ, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ ντέτεκτιβ. Οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Πρω-

Ἡ φωτιά τοῦ φλογοδόλου ἔλυσε στή στιγμή τήν ἀτσάλινη πόρτα.

τέα» γύρισαν πρὸς τὸ μέρος του.

— Συμβαίνει τίποτε; ρώτησε πρώτη ἡ Νάνσυ.

— Ὁ αὐτάματος φύλακας εἰδοποιεῖ πὼς στὴν πορεία μας ὑπάρχει ἓνας μετεωρόλιθος.

— Ἀλλάξε διεύθυνσι στὸ σκάφος, γρύλλισε ὁ Χόδαρτ.

— Αὐτὸ θὰ κάνω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σέρινταν, εἶμαι περίεργος ὅμως νὰ δῶ ἀπὸ κοντὰ αὐτὸν τὸν μετεωρόλιθο ποὺ στὸ ραντάρ ἔχει πάρει παράξενο ἐπίμηκες σχῆμα. Τὰ μηχανήματα ἐξ ἄλλου δείχνουν πὼς ἡ πυκνότης τῆς μάζας τοῦ μετεωρόλιθου, δὲν εἶναι ἡ συνηθισμένη... Κι' ἔπειτα... ὦ, δὲν εἶναι παράξενο; Ὁ μετρητὴς τῆς ταχύτητος τοῦ μετεωρόλιθου, δείχνει στὸ μηδέν!

— Δηλαδή, δὲν κινεῖται; ρώτησε τὸ παιδί.

— Ἀσφαλῶς.

— Ἀφοῦ δὲν κινεῖται δὲν πρέπει νὰ εἶναι μετεωρόλιθος, γρύλλισε ὁ Χόδαρτ, ρουφώντας τὴν πίπα του.

— Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα βάζω κι' ἐγὼ ἰνσπέκτορα. θὰ δώσω μιὰ ἐλάχιστη κλίσι στὴν πορεία τοῦ «Πρωτέα» γιὰ νὰ περάσουμε δίπλα ἀπὸ τὸ περίεργο καὶ ἀκίνητο αὐτὸ ἀντικείμενο.

Ὁ Σέρινταν πάτησε ἓνα μοχλὸ καὶ πέντε κεφάλια ἔσκυψαν κυττάζοντας μὲ περιέργεια στὸ καντράν τοῦ ραντάρ. Στὴν ἀρχή, πάνω στὴν ὀθόνη τοῦ καντράν, εἶχε σχηματιστῇ μιὰ ἀδέσβαιη σκιά.

Ὅσο ὅμως προχωροῦσε τὸ ἀστρόπλοιο τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας, τόσο ἡ σκιά μεγάλωνε.

Ὁ ντέτεκτιβ πάτησε δυο-ρία κουμπιὰ καὶ ἡ ταχύτητα τοῦ «Πρωτέα» ἀρχισε νὰ ἐλαττώνεται.

— Εἶναι ἄνθρωπος!

Ἡ φωνὴ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴ λαρυγγί τοῦ Μίκι.

— Ναί, ἐπιβεβαίωσε μὲ τὴ σειρὰ τῆς ἡ Νάνσυ. Φαίνεται καθαρὰ τώρα πὼς εἶναι ἄνθρωπος ντυμένος μὲ τὴ διαπλανητικὴ του στολὴ. Ἰὼς δρέθηκες ὅμως μπροστά μας; Δὲν σὰς φαίνεται περίεργο;

Ὁ «Πρωτεὺς» λιγόστεψε στὸ ἐλάχιστο τὴν ταχύτητά του κι' ἐμεινε ἀκίνητος. Ὁ ἠλεκτραμαγνητικὸς μετρητὴς ἔδειχνε πὼς τὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ ἀνθρώπου (*) δὲν ἄπρεξε παρὰ δυὸ μέτρα ἀπὸ τὸ ἀστρόπλοιο. Ὁ Σέρινταν ἐγκατέλειψε τὸ θάλαμο διακυβερνήσεως, φόρεσε τὴ συσκευή ὀξυγόνου, πήρε ἓνα σιδερένιο ἐργαλεῖο ποὺ στὴν ἀκρὴ ἦταν γυριστὸ σὰν μαγκούρα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μιᾶς μικρῆς πλαγι νῆς πορταύλας τοῦ ἀστρόπλοιου. Τὴν ἀνοίξε καὶ πρό-

(*) Ὅπως εἶναι γνωστό, στὸ ἄπειρο, μακριὰ ἀπὸ τοὺς πλανῆτες, δὲν ὑπάρχει ἐλξίς καὶ ἓνα αντικείμενο χωρὶς ταχύτητα, μένει αἰωρούμενο στὸ κενό. Στὸ κενὸ αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ περπατήσει ἀκόμη, ὅταν φοράη κατάλληλη στολὴ ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν ἰσορροπία.

βαλε τὸ κεφάλι του ἔξω. Τὸ ἀκίνητο σῶμα, ἦταν πραγματικὰ ἀνθρώπος. Ἕνας ἀνθρώπος νεκρὸς ἢ ἀναίσθητος γιὰτὶ δὲν ἔκανε καμμιὰ κίνησι μὲ τὰ χέρια του ἢ τὰ πόδια του.

Ὁ Σέρνιταν ἀπλῶσε τὴν σιδερένια μαγκούρα, σκάλωσε τὴ λαβὴ τῆς στῆς ζώνῃ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του. Σὲ λίγο τὸν ἔβαλε μέσα στὸ σκάφος κι' ἔκλεινε τὴ μικρὴ πορτοῦλα.

Οἱ φίλοι του τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ φωνὲς ἐκπλήξεως.

— Εἶναι περίεργο!, γρύλισε ὁ Χόβαρτ.

— Δὲν εἶναι καθόλου περίεργο, τοῦ ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. Κάποιο ἀστοόπλοιο ἀκολούθησε τὴν πορεία αὐτὴ καί, ποιὸς ξέρει μὲ ποιὸν τρόπο, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς βρέθηκε στὸ κενό. Μπορεῖ νὰ εἶναι νεκρὸς καὶ τὸν πέταξαν οἱ σύντροφοί του.

Τὸν ἀπέθεσε κάτω καὶ ἀρχισε νὰ τοῦ βγάξη τὴ συσκευή ὀξυγόνου. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε μπρὸς του Ἕνας μεσόκοπος φαλακρὸς ἀντρας, μετρίου ἀναστήματος. Τὸ χεῖρ τοῦ ντέτεκτιβ ψαχοῦλεψε πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς του. Δὲν χτυποῦσε. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν νεκρὸς.

— Αἰωνία ἡ μνήμη, ἔκανε δῖπλὰ του ὁ Μίκυ πού παραηροῦσε τὴν ἐκφρασί του μὲ γάλο τοῦ φίλου.

Ὁ ντέτεκτιβ κούνησε τὸ

κεφάλι του καὶ μωρμώρισε λυπημένα:

— Δυστυχῶς. Κι' ἔτσι, δὲν θὰ μάθουμε τίποτα γι' αὐτόν. Ἐκτός καὶ ἀν...

Ἀρχισε νὰ ψάχνῃ μὲ πυρετώδεις κινήσεις τὶς τσέπες του, βγάζοντας κάθε χαρτάκι καὶ κάθε ἀντικείμενο πού ὑπῆρχε μέσα σ' αὐτές.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

ΔΕΝ ΒΡΗΚΕ

καμμιὰ ταυτότητα ἢ τίποτε πού θὰ μαυτιροῦσε τὸ δῆγμα καὶ τὴν καταγωγή αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου πού ψάρεψαν καταμεσῆς τοῦ Ἀπειρου. Ἀρχισε νὰ ξεδιπλώνῃ μὲ φανερὴ ἀγωνία τὰ χαρτιά. Δυὸ κόλλες ἦσαν ἐντελῶς λευκές. Μιὰ τρίτη ἦταν γραμμμένη μὲ ξεθωριασμένο μολύβι. Ὁ Σέρνιταν τὴν ἔφερε πιὸ κοντὰ στὰ μάτια του.

— Εἶναι γραμμμένη Γαλλικά, εἶπε στοὺς φίλους του.

— Διάβασε τί γράφει, γρύλλισε ὁ Χόβαρτ.

Συγκράτησαν ὅλοι τους ὡς καὶ τὴν ἀναπνοή τους ἀκόμη γιὰ νὰ ἀκούσουν.

— Εἶναι ἕνα εἶδος ἡμερολογίου, τοὺς ἐξήγησε ὁ Σέρνιταν, Ἀκούστε τί λέει:

«4 Αὐγούστου: Τοὺς εἶπα νὰ φύγουμε μὰ δὲν μὲ ἀκούσαν... Μὲ νομίζουν γιὰ τρελλό, γιὰ φοβητιστάρη. Κι' ὁμῶς, δὲν εἶμαι οὔτε τρελλὸς

ούτε φοβητσιάρης. Μαντεύω πώς μάς περιμένει μιὰ μεγάλη συμφορά σ' αυτό τὸν παράξενο πλανήτη... Εἶθε νὰ βγῶ ψεύτης...»

«5 Αὐγούστου: Οἱ σύντροφοί μου νομίζουν πὼς βρίσκονται στὸν Παράδεισο. Ἐγὼ ἐπιμένω πὼς εἶμαστε στὴν κόλασι, σὲ μιὰ τρομερὴ κόλασι πού μάς τραβάει σὰν τὸ μαγνήτη. Τί θὰ γίνῃ στο τέλος; Μόνο ὁ Θεὸς τὸ ξέρει... Συναντήσαμε τὰ πλάσματα πού μοιάζουν μὲ γυναῖκες... Δὲν ξέρω γιατί μοῦ θυμίζουν τίς σειρήνες πού μὲ τὸ τραγοῦδι τους πλάνυσαν τοὺς ναῦτες γιὰ νὰ τοὺς καταβροχθίσουν στο τέλος...»

«6 Αὐγούστου: Τοὺς τὸ εἶπα μὰ δὲν μὲ ἄκουσαν... Χάσαμε τὸν Μισέλ... Κανεῖς δὲν ξέρει πού πήγε... Εἶμαι ὁ μόνος πού δὲν ξεγελιέμαι, πού ἐπιμένω νὰ φύγουμε. Ὁ θάνατος παραμονεύει σὲ κάθε μας δῆμα, τὸ διαισθάνομαι, τὸ βλέπω, ὅμως, γιατί οἱ σύντροφοί μου δὲν τὸ καταλαβαίνουν. Ἀπόψε φιλοξενηθήκαμε ἀπὸ τίς σειρήνες. Εἶναι αἰμίλητες. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ καὶ διαβάξω τίς σκέψεις τους καὶ τὰ σχέδιά τους... Στὰ χέοια τους κρατοῦν τὸ θάνατό μας...»

«10 Αὐγούστου: Θὰ φύγω! Θὰ φύγω ἔστω καὶ μόνος μου. Τὸ κάθε τι μὲ φοβίζει σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη, πού μοιάζει μὲ μιὰ ἀπέραντη παγίδα, μὲ μιὰ φωλιά γεμάτη ὀχιές. Οἱ σύντροφοί μου γε

λοῦν μαζί μου. Ἐγὼ όμως θὰ τοὺς ἐγκαταλείψω γιὰ νὰ γυρίσω στὴ Γῆ, στὴν πατρίδα μου τὴ Γαλλία... Φοβάμαι, νοιώθω πὼς θὰ τρελλαθῶ μέσα στὴν ὑπέροχη ὁμορφιά πού μάς τριγυρίζει... Χάθηκε κι' ὁ Πιέρ... Δὲν τὸ καταλαβαίνουν λοιπὸν ὅτι, ἕνας—ένας θὰ χαθoῦμε ὅλοι στο τέλος...»

Ὁ Σέρινταν σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ὅλα τὰ πρόσωπα τὸν κύτταξαν μὲ ἀγωνία, περιμένοντας τὴ συνέχεια.

— Ἐδῶ τελειώνει, τοὺς ἐξήγησε. Δὲν ὑπάρχει τίποτε πὺ κάτω.

— Κάποιο μεγάλο μυστήριο κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο, εἶπε ἡ Νάνσυ.

— Ἐγὼ νομίζω πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι παραμύθια, τόλμησε νὰ πῇ ὁ Μίκυ.

Ὁ Σέρινταν τὸν κύτταξε αὐστηρά.

— Δὲν ἔχεις γνωρίζει παρὰ λίγους πλανήτες, Μίκυ, τοῦ εἶπε. Σκέψου πὼς ὑπάρχουν ἑκατομμύρια κι' ἑκατομμύρια ἀπὸ αὐτοὺς. Κανεῖς μας δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ συναντήσῃ τὴ στιγμή πού πατάει τὸ πόδι του ἐπάνω τους.

— Νομίζω πὼς εἶναι καιρὸς νὰ τοῦ δῆσουμε, εἶπε ὁ Χόβαρτ. Δὲν μπορούμε νὰ λύσουμε ἓνα μυστήριο στὴ μέθη τοῦ Ἀπείρου. Θὰ κατεβούμε στὴ Γῆ καὶ θὰ ἀρχίσουμε τίς ἐρευνες γιὰ νὰ μάθουμε ποῖο Γαλλικὸ ἀστρόπλοιο ἔφυγε τὸν τελευ-

ταίο καιρό χωρίς να έπιστρέψω, κι' αν μέσα στο πλήρωμα του αστροπλοίου αυτού υπήρχε αυτός ο νεκρός. Θα τον πάρουμε μαζί! μας στη Γή για να τον φωτογραφήσου με.

Ο Σέρινταν διευθύνθηκε στην καμπίνα πλεύσεως και πάτησε ταυτόχρονα τρία κόκκινα κουμπιά. Ο άκίνητος «Πρωτεύς» μούγγρισε σαν θυμωμένο λιοντάρι και όρμησε μπροστά με ήλιγγιώδη ταχύτητα.

«Μιά καινούργια περιπέτεια μάς περιμένει, συλλογίζοταν η Νάνσυ. Δεν θα προλάβουμε καλά—καλά να πατήσουμε στη Γή και θα φύγουμε πάλι. Φαίνεται πως είναι το ριζικό μου να μην παντοευτώ ποτέ τον Τζέι. Έκτός κι' αν κουβαλήσουμε κανέναν παπά μέσα στο αστρόπλοιο για να μάς παντρέψει...»

* * *

Από την πρώτη κιόλας μέρα που έφθασαν στη Γή, ο Σέρινταν άρχισε τις ενέργειές του για να βοηθήσει μια άκοχη από το μυστήριο του πεθαμένου αστροναύτη που συνάντησε τυχαία στο δρόμο του ο «Πρωτεύς». Οι ασύθματοι δούλεψαν άμέσως μεταφέροντας την ειδήσι σ' όλες τις γωνιές της Γής και τα τελετάμπ μετέδωσαν ταυτόχρονα τη φωτογραφία του νεκρού. Η Άστροική Ασφάλεια της Γήινης Κοινοπολιτείας που είχε για κέντρον της τη Νέα Υόρκη, ζήτησε

ιδιαίτερες πληροφορίες από τη Γαλλική κυβένησι.

Η απάντησι ήρθε την άλλη μέρα το πρωί. Η Γαλλική κυβένησι πληροφορούσε την Άστροική Ασφάλεια πως στη 1 Αυγούστου, το αστρόπλοιο «Λυών» απογειώθηκε από το Παρίσι με κατεύθυνσι προς τον πλανήτη Ποσειδώνω. Το πλήρωμα του αστροπλοίου άποτελείτο από μια έπιστημονική άποστολή δεκαπέντε ανδρών που άρχηγός της ήταν ο Πάλ Άρνουόλ, ο νεκρός που βρήκε τυχαία στο δρόμο του το αστρόπλοιο «Πρωτεύς». Μέσα στο πλήρωμα υπήρχε όνομα Μισέλ και Πιέρ...

Το μπουλντόγκ της Άστροικής Ασφάλειας, γύρισε προς το μέρος του Σέρινταν.

— Υπάρχει κίνδυνος να σκουριασής στη Γή το έλπι. Να μια θαυμάσια εύκαιρία που σου παρουσιάζεται. Δεκατέσσερα μέλη μιας Γαλλικής έπιστημονικής άποστολής, βρίσκονται σ' έναν άγνωστο μα και παράξενο πλανήτη. Ο άρχηγός τους βρέθηκε νεκρός στο Διάστημα. Οφείλουμε να ανακαλύψουμε τον πλανήτη για να ελευθερώσουμε τους υπόλοιπους - αν ζούν ακόμη - από το θάνατο που τους άπειλεί. Το δραμολόγιό σου, το ξέρεις Σέρινταν. Γραιπή για τον Ποσειδώνω, άφου περάσης ποώτα από το στίγμα που βρήκαμε το νεκρό. Προσγειώσου σε κάθε κοντινό πλανήτη δεξιά κι' άριστερά

από την τροχιά σου καί...
μην ξεχνάς πώς όλη ή Γή πε-
ριμένει με αγωνία νέα σου.
Καλή αντίκριση. Ούτε ήλέξι,
Σέρνταν, σου είπα καλή άν-
τάμωσι!

Ο Σέρνταν βγήκε από
τό γραφείο του Χόβαρτ με
τό κεφάλι πλημμυρισμένο ά-
πό χιλιάδες σκέψεις.

Ο ΠΑΡΑΣΕΝΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ

ΧΡΕΙΑΣΤΗ-
ΚΑΝ πέντε
μέρες για να
τόν θρουν, ά-
φού προσγει-
ώθηκαν προη-
γουμένως σε
δέκα άλλους

πλανήτες. Ήσαν όλοι τους
νεκροί από ζωή κι' από
βλάστησι. Τούτος όμως ο
πλανήτης, έμοιαζε με άληθι-
νό παράδεισο. Ρηχά και
πεντακάθαρα ποτάμια διέσχι-
ζαν άπέραντες κοιλάδες και
στις όχθες τους φύτρωναν
λογής—λογής δέντρα, με
φύλλα πολύχρωμα σε διάφο-
ρα σχέδια. Ή άτμόσφαιρα
ήταν ζεστή σαν τις Άπρι-
λίτικες μέρες της Γής και
ήρχόσε όλόγυρά τους μία
άοριστη γλυκειά μουσική. Έ-
κωιθαν ανάλιαφοροι και χα-
ρούμενοι, σαν τόν άνθρωπο
πού έχει πιή κρασί κι' έχει
έρθει στο κέφι.

— Έδώ θα είναι ο Παρά-
δεισος, ψιθύρισε με θαυμα-
σμό ο Μίκυ. Τέτοια όμορφιά
δέν έχω συναντήσει πουθενά.

Ο γτέρεκτιβ έδωσε στον

καθένα κι' από ένα πιστόλι
ακτίων.

— Φίλοι μου, τούς είπε
με σοβαρό κι' επίσημο τόνο,
μην ξεχνάτε πώς σ' αυτόν τόν
πλανήτη μάς περιμένουν άλ-
λόκοτες περιπέτειες. Μην ξε-
χνάτε τόν όρκο πού έχουμε
δώσει μεταξύ μας, να βοη-
θήσθ ή ένας τόν άλλος και να
με υπακούετε πιστά. Αυτή
τή φορά ζητώ τυφή πειθο-
χία και υπακοή. Και τώρα,
δρόμο. Μου φαίνεται πως
στο βάθος της κοιλάδας ύπόρ-
χουν ιδιόρρυθμα κτίρια. Άν
είμαστε τυχεροί, θα συναν-
τήσουμε τούς Γάλλους έπι-
στήμονες... έστω και νεκρούς.

Προχώρησαν σιωπηλοί. Τε-
λευταίος ακολουθούσε ο Σέ-
ρινταν. Φαινόταν σκεπτικός
μά τό μάτι του έπεφτε δεξιά
κι' άριστερά, προσπαθώντας
ν' ανακαλύψη κάτι τό άσυνή-
θιστο. Είχε τήν έντύπωσι
πως κάτι περίμενε να δη...

Περπατούσαν στο πλάι
του ποταμού πού τά νερά του
άστραφταν σαν καθρέφτης.
Σε μία στιγμή ή Σέρνταν
κοντοστάθηκε. Μέσα στα νε-
ρά του ποταμού, θρικόπαν
μια όπτασία... Έμοιαζε σαν
γυναίκα αλλά χωρίς να έχη
τά χαρακτηριστικά της. Γύρω
της ύπήρχε ένα πράσινο γλυ-
κό φώς πού όσο πήγαινε και
γινόταν πιο ζωφό.

— Νάνσυ!, ψιθύρισε ή Σέ-
ρινταν στη μελαχροινή άορα
βωνιαστικιά του.

Ή κοπέλλα γύρισε προς
τό μέρος του.

— Κύτταξε στο ποτάμι,

τῆς εἶπε σιγανὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι.

Ἡ Νάνσυ κύτταξε καὶ τὸ πρόσωπὸ τῆς ἐγίνε ὠχρό.

— Εἶναι τρομερό!, ψιθύρισε μὲ ἀγωνία.

— Ποιό εἶναι τρομερό, Νάνσυ; Θάλεγε κανεὶς πῶς ἀντικρύζει μιὰ νεράϊδα τῶν παραιμυθίων.

— Ὁχι, Τζόε, ἔκανε πνιχτὰ ἢ κοπέλλα. Νοιώθω ἔναι κίνδυνο νὰ μᾶς ἀπειλεῖ... φοβάμαι...

Ὁ Σέρινταν τὴν εἶδε μὰ σηκῶν τσιγὰ—σιγὰ τὸ πιστόλι τῆς.

— Μή!, τῆς εἶπε.

Ἦταν ἀργὰ πιά. Τὸ δάχτυλο τῆς Νάνσυ πάτησε τὴ σκανδαλίη, ἡ ἀκτίνα τοῦ θανάτου λόγχισε μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς τὸν ἀέρα καὶ συνάντησε τὴ νεράϊδα τοῦ ποταμοῦ. Μιά φωνὴ πού ἔμοιαζε σὰν οὐρλιαχτὸ ἀντήχησε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ καὶ τοὺς ἔκανε νὰ ἀνατριχιάσουν. Ἡ ὄπτασία τῆς νεράϊδας εἶχε χαθῇ τώρα ἀπὸ τὰ μάτια τους.

— Οἱ σειρήνες!, ψέλλισε ὁ Σέρινταν καὶ σκούπισε μὲ τὸ μανίκι του τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Νὰ λοιπὸν πού δὲν εἶχε πρελλαθῇ ὁ Πῶλ Ἀρνούλ, Βρισκόμαστε στὸν πλανήτη πού γράφει στὸ ἡμερολόγιό του. Ἐκανες πολλὰ καλὰ πού πυροβόλησες, Νάνσυ.

Προχώρησαν γιὰ νὰ συναντήσουν τὸ Μίκυ καὶ τὸν Λή Πό. Εἶχαν σταματήσει καὶ περιμέναν.

— Ἀκούστε, τοὺς εἶπε ὁ Σέρινταν, ἂν τύχη καὶ συναντήσετε στὸ δρόμο σας κάτι πού μοιάζει σὰν γυναίκα καὶ σὰν ὄπτασία, πυροβολήστε χωρὶς οἶκτο!

— Πῶς; ἔκανε ὁ Μίκυ.

— Αὐτὸ πού σὰς εἶπα!

«Κάτι θάπαθε ὁ κύριος Σέρινταν, συλλογίστηκε τὸ Ἐλ ληνάπυλο. Ὅταν κατεβούμε στὴ Γῆ, θὰ παραικαλέσω ἕναν ψυχίατρο νὰ τὸν ἐξετάσῃ».

Προχώρησαν κάπου μιὰ ὥρα κι ἀποφάσισαν νὰ σταματήσουν γιὰ μιὰ ξεκουραστοῦν.

— Θὰ κατέβω στὸ ποτάμι νὰ πῶ νερὸ γιὰτὶ δίψασα, εἶπε ὁ Μίκυ. Ἐρχεσαι μαζί μου Λή Πό;

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πράτ τὸν ἀκολουθεσε. * * *

Μερικοὶ ψηλοὶ θάμνοι μὲ πλάτειά κοπακόκκινα φύλλα τοὺς σκέπαισαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Νάνσυ καὶ τοῦ Σέρινταν. Ἐφθασαν σπὸ ποτάμι καὶ σκύβοντας ἤπιαν μὲ τὶς φούχτες τους ἀπὸ τὸ δροσερὸ καὶ νόστιμο νερὸ του. Ἐκαναν νὰ σηκώσουν τὰ κεφάλια τους ὅταν, σὲ δέκα μέτρα ἀπόστασι δεξιά τους παρουσιάστηκε μιὰ ὄπτασία πού ἔμοιαζε μὲ γυναίκα.

Οἱ δυὸ φίλοι κυττάχτηκαν. Καὶ στὸν δυνὼν τὰ μάτια καθρεφτιζόταν ἕνας ἀπέραντος θαυμασμός.

Ὁ Μίκυ ξανακύτταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς σειρήνας κι ἔκλεισε ξαφνικὰ πῶς γινόταν

ἀλαφρὺς σὰν τὸ πουλί.

— Ὁ Λή Πό, ψιθύρισε στὸ φίλο του, πᾶμε κοντά της; Ὁ Λή Πό ξεκίνησε πρῶτος. Ἡ ὄπτασίᾳ αὐτῇ τοὺς τραβοῦσε σὰν τὸ μαγνήτη. Θυμήθηκαν καὶ οἱ δύο τὴ συμβουλὴ τοῦ Σέρινταν νὰ πυροβολήσουν ἀμέσως κάθε σειρήνα ποὺ θὰ παρουσιαζόταν μπροστά τους, ὅμως, ἐννοιωθῶν ἀδύνατοι νὰ τραθήξουν τὸ πιστόλι καὶ νὰ πατήσουν τὴ σκανδάλη σκοτώνοντας ἕνα τόσο ὠραῖο πλάσμα ποὺ ἔμοιαζε σὰν νεράιδα. Δὲν σκέφτηκαν πῶς πίσω τους, τοὺς περίμεναν οἱ φίλοι τους. Ἡ ὄπτασίᾳ τοὺς τραβοῦσε ὅλο καὶ πιὸ κοντά της, τοὺς πλημμύριζε μὲ μιὰ ἄγνωστη χαρὰ, τοὺς μεθοῦσε.

Μπήκαν μέσα στὸ ἥσυχο νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὴν ἀκολούθησαν. Παράξενοι φθόγοι μουσικῆς ἤχοῦσαν στ' αὐτιά τους κι' ἔδλεπαν τὰ φύλλα τῶν δέντρων νὰ ἀλλάζουν κάθε τόσο χρῶμα, σὰν τὰ νερά τοῦ συντριβανιοῦ στὰ πάρκα.

«Ἐδῶ εἶναι ὁ Παρόδεισος, συλλογιζόταν στὴ μέθῃ του ὁ Μίκυ. Δὲν θὰ γυρίσω ποτέ μου στὴ Γῆ, ὅτι καὶ νὰ γίνῃ!»

Ἡ σειρήνα προχωροῦσε μπροστά τους καὶ τὰ πέπλα της ἀνέμιζαν στὸ φύσημα τοῦ ἐλαφροῦ ἀγέρα. Κάθε τόσο γύριζε καὶ τοὺς χαμογελοῦσε. Καὶ οἱ δύο φίλοι, ἔτρεχαν νὰ τὴν προλάβουν, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν πῶς μ' αὐτὸ

τὸν τρόπο ἔπεφταν στὰ δίχτυα μιᾶς τρομερῆς παγίδας...

ἝΝΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἡ ΝΑΝΣΥ ἄρχισε τὰ γέλια. Ὁ Σέρινταν γύρισε καὶ τὴν κύτταξε παραξενεμένος.

— Γιατί γε-

λάς; τῆς εἶπε.

— Μοῦ ἀρέσει πολὺ αὐτὸς ὁ πλανήτης, Τζόε! Δὲν θαθελα νὰ γυρίσουμε ποτέ μας στὴ Γῆ. Θὰ μένουμε ἐδῶ γιὰ πάντα!

Ὁ Σέρινταν ἐννοίωσε ἕνα ρίγος νὰ τοῦ διαπερνᾷ τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Ἦταν στὰ λογικά της ἡ κοπέλλα; Τοῦ φάνηκε πῶς τὰ μάτια της ἐλοίμπαν παράξενα.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὴν εἶδε νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι της καὶ νὰ τὸ πετάῃ μὲ δύναμι πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ.

— Νάνσυ!, οὐρλιασε ὁ ντέτεκτιβ, τρελλάθηκες;

— Δὲν μοῦ χρειάζεται, τοῦ ἀπάντησε γελώντας ἡ κοπέλλα.

Ὁ Σέρινταν πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, μήπως βρῇ τὸ πιστόλι. Φθάνοντας ἐκεῖ, εἶδε μὲ κατὰπληξί του πῶς ἔλειπε ὁ Μίκυ μὲ τὸν Λή Πό.

— Μίκυ!, φώναξε.

Δὲν πῆρε ἀπάντησι καὶ τούρβε κατὶ σὰν τρέλλα.

Ήρχε μιὰ σκάλα πὺ ὠδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο.

Ίδρισε τώρα τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος ποῦ εἶχε ἀφήσει τὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Μὰ, οὔτε ἡ Νάνσυ θρискόταν στὴ θέσι τῆς.

— Νάνσυ!, οὐρλιασε μὲ ἀπόγνωσι. Νάνσυ!

Ἔτρεξε λαχανιάζοντας καὶ φθάνοντας ἐκεῖ, κύτταξε ἐλόγουρά του. Δὲν φαινόταν κακίεις. Οὔτε ἡ Νάνσυ, οὔτε ὁ Μίκυ, οὔτε ὁ Λή Πό.

— Νάνσυ, Μίκυ!, ξαίναφώ νοξε.

Τάτωσε τ' αὐτιά του γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὶς φωνές τους μὰ περίμενε μάταια. Θρόμβοι ἰδρώτα ἀνάβλυσαν στὸ μέτωπό του κι' ἐνοίωσε τὸ μυαλό του νὰ στριφογυρίσῃ μέσα στὸ κρανίον του ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε σὰν τρελλή. Καὶ τότε... τοῦ φάνηκε πὼς κάποιος τοῦ μιλοῦσε. Μά... ὄχι, δὲν ἦταν φωνὴ αὐτῇ ποῦ ἄκουγε. Ἦταν κάτι φθόγγοι ποῦ δὲν τοὺς δέχονταν τ' αὐτιά του ἀλλὰ χαράζονταν μέσα στὴ σκέψι του.

«Ἀνθρώπε, τοῦ ἔλεγε ἐκείνη ἡ φωνή, οἱ φίλοι σου σὲ ἀπαρνήθηκαν ὅλοι... Ἄν θέλῃς ἔλα κι' ἐσύ μαζί τους καὶ ἀπαρνήσου τὴ μακρυὴ πατρίδα σου...»

— Ὅχι!, μούγγρισε ὁ ντέτεκτιβ. Ὅχι! Θὰ πάρω τοὺς φίλους μου μαζί μου! Δὲν θὰ μείνουν ἐδῶ!

Σταιμάτησε νὰ μελάσῃ. Φοβήθηκε πὼς θὰ τρελλαθῇ. Σὲ ποιόν μιλοῦσε; Στὸν ἑαυτό του, ἢ σὲ κείνη τὴ φωνὴ ποῦ δὲν ἀκουγόταν καθόλου καὶ

χαράζονταν μόνο στὴ σκέψι του ὅπως χαράζονταν τὰ σημάτα Μόρς σὲ μιὰ κορδέλλα, μὲ τελείες καὶ στίγματα;

«Πρέπει νὰ κρατήσω τὴν ψυχραιμία μου, συλλογίστηκε. Μόνο ἡ ψυχραιμία μου θὰ μὲ σώσῃ».

Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ τώρα; Τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τῆς Νάνσυ.

Ἔσκυψε κάτω καὶ ἄρχισε νὰ παρατηρῇ μὲ προσοχὴ τὸ χῶμα. Χρειάστηκε κάπου δέκα λεπτά, ἴσως καὶ πιδό πάνω, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ πρῶτο ἴχνος. Ἦταν ἓνα σπασμένο κλαδάκι. Μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι, προχώρησε σ' ἓνα στενὸ μονοπάτι. Τὰ ἴχνη τῆς Νάνσυ τὸν ὀδηγοῦσαν τώρα σίγουρα.

Βάδισε κάπου μισὴ ὥρα. Δὲν μποροῦσε νὰ τρέξῃ κι' αὐτὸ τὸν στενοχωροῦσε. Ἔπρεπε νὰ περπατᾷ πάντα μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι.

Τὰ ἴχνη ἄφησαν τὸ μονοπάτι καὶ ἀκαλουθοῦσαν μιὰ χαμηλὴ πλαγιά. Σ' ἓνα σημεῖο ὁ ντέτεκτιβ ἀναγκάστηκε νὰ στοιματῇ. Ἐνα παγωμένο χέρι τοῦ φούχτισε τὴν καρδιά. Μόλις ἐκείνη τὴ στιγμὴ κατάλαβε πὼς τὰ ἴχνη ποῦ ἀκολουθοῦσε δὲν ἦταν τῆς Νάνσυ. Ἐίχαν σχεδιαστῇ ἀπὸ ἓνα ἀντρικὸ παπούτσι!

Κρύος ἰδρώτας τὸν πεοῖ-έλουσε. Τί ζητοῦσε ἓνας ἀντρας ἐδῶ; Ἐίνας ἀντρας ποῦ μόλις πρὶν λίγη ὥρα εἶχε πε

ιάσει γιατί· τὰ ἴχνη του ἦ-
ταν νωπὰ κι' εὐδιάκριτα;

Μιά σκέψη τοῦ ἦρθε στὸ
νοῦ καὶ τοῦ φάνηκε λογικὴ:
Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος πού πά-
τησε ἐδῶ νὰ ἦταν κάποιος
ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Γαλλικῆς
ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς!
Δὲν χωροῦσε ἄλλη ἐξήγησι.
Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ προχω-
ρήσῃ στὸ δρόμο πού εἶχε
παίρει.

Γὰ ἴχνη τὸν ὠδήγησαν
στὸ στόμιό μιᾶς σπηλιάς.
Ὁ Σέρινταν κονταστᾶθηκε
στὸ ἀνοιγμά της. Ἐνας θά-
μνος σκέπαζε τὴν εἰσοδὸν της.
Ἐκανε νὰ παραμερίσῃ τὰ
κλαδιά, ὅταν μιὰ σφαῖρα
σφύριξε ἀνατριχιαστικὰ λί-
γο πιο πέρα ἀπὸ τὸ αὐτί
του κι' ὁ θόρυβος ἀπὸ τὸν
πυροβολισμό ἀντιβοοῖσε μέ-
σα ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Ὁ ντέτεκτιβ πήρε μιὰ
τούμπα καὶ βρέθηκε ξαπλω-
μένος στὸ ἔδαφος, μὲ τὸ πι-
στόλι στὸ χέρι του καὶ τὸ
δάχτυλο στὴ σκανδάλη.

«Ἦταν πιστόλι Γήϊνο,
συλλογίστηκε. Ὁ ἄνθρωπος
τοῦ μοῦ ἔριξε θὰ πρέπει ν'
ἀνήκῃ στὴ χοιμένη ἀποστολῇ.
Γιατὶ νὰ μὲ πυροβολήσῃ, ὁ-
μως;»

Ἐμεινε γιὰ λίγο διστακτι-
κὸς κι' ἐπειτα φώναξε μὲ ὀ-
λη του τὴ δύναμι:

— «Εἶ!... Ἄν εἶσαι Γήϊ-
κὸς κι' ἐπείτα φώναξε μὲ ὀ-
μὴ φοβάσαι!

Ἀλλες δυὸ σφαῖρες σφύρι-
ξαν δαιμονισμένα κι' οἱ πυρο-
βολισμοὶ ἔσπασαν τὴ νεκρι-
κὴ ἡσυχία πού βασιλεύεε στὸ

φαντασμαγορικὸ αὐτὸ τοπίο.

Ὁ Σέρινταν ἔσφιξε μὲ θυ-
μὸ τὰ χεῖλη του. Ποιὸς διά-
βολος πυροβολοῦσε;

— «Εἶ!», θαναφώνασε, εἶμαι
Γήϊνος!

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ὑποδέ-
χτηκαν τὰ λόγια του πυρο-
βολισμοί. Ὁ ντέτεκτιβ περι-
μενε κυττάζοντας μὲ ἀγωνία
πρὸς τὴν εἰσοδὸν τῆς σπηλιάς
μὲ τὸ δάχτυλο πάντοτε σφι-
γμένο στὴ σκανδάλη. Σὲ λί-
γο εἶδε τὰ κλαδιά τοῦ θά-
μνου νὰ κινοῦνται καὶ ἀνάμε-
σά τους νὰ προβάλῃ ἓνα κε-
φάλι Γήϊνου μὲ ἀξύριστο πρό-
σωπο καὶ μὲ ἀχτένιστα μαλ-
λιά καὶ μὲ μᾶτια πού ἐλαμ-
παν ἀπὸ τὸν πυρετὸ τοῦ φό-
βου καὶ τῆς ἀγωνίας.

— «Εἶμαι!», φώναξε
Γαλλικὰ ὁ Σέρινταν.

Ὁ ἄνθρωπος τινάχτηκε ἀ-
πὸ τομα καὶ σήκωσε τὸ πι-
στόλι του. Τὸ κατέβασε ὁ-
μως ὁμῆσως καὶ παραμερί-
ζοντας τὰ κλαδιά, βγήκε ὁ-
λος ἔξω. Τὰ ρούχα του ἦταν
καταξесκισμένα καὶ δρώμι-
κα.

Ὁ ντέτεκτιβ σηκώθηκε,
βόλζοντας τὸ πιστόλι στὴν
τσέπη του.

— Εἶμαι φίλος, τοῦ εἶπε.

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ πού ἔ-
μοιαζε περισσότερο μὲ φῶν-
τασμα, ἄφησε μιὰ ἀναρρηρ-
κωνγὴ καὶ ὤρμησε κατα-
πάνω του. Ὁ Σέρινταν ἔτοι-
μάστηκε νὰ ἀμυνθῇ, κατὰλα-
βε ὁμως γρήγορα πὼς δὲν

ιπῆρχε κανένας φόβος. Εἶδε τὸ πιστόλι του νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, νὰ τὸν πλησιάξῃ τρικλίζοντας καὶ νὰ τὸν ἀγκαλιάξῃ.

— Πρὸς Θεοῦ!, δόγγηξε τὸ ἀνθρώπινο φάντασμα, σῶστε με, πάρτε με μαζί σας! Μὴν προχωρῆτε πιὸ πολὺ, σὰς περιμένει καὶ σὰς ὁ θάνατος.

Ἀπὸ τὰ μάτια του ἔτρεχαν ἀπειρα δάκρυα κι' ὁ Σέρινταν ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται ἀπὸ οἶκτο. Προσπάθησε νὰ τὸν καλμάρη:

— Ἦσυχασε, τοῦ εἶπε τρυφερά, κάθησε νὰ μοῦ πῆς τί συμβαίνει. Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θὰ σὲ βοηθῶ.

Ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ σωριάστηκε βαρὺς σὲ μιὰ πέτρα. Δίπλα του κάθησε κι' ὁ Σέρινταν.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆς τί συμβαίνει σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη, τοῦ εἶπε. Νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Εἶσαι ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Γαλλικῆς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς;

— Ναί, ἔκανε ἀργὰ ὁ ἄλλος. Μὲ λένε Ἀνρὺ Γκιγιόν. Εἶχε δικίο ὁ ἀρχηγός μας ὅταν μᾶς ἔλεγε νὰ φύγουμε. Ἄν τὸν εἶχαμε ἀκούσει θὰ εἶχαμε σωθῇ. Μᾶς φαινόταν ὅμως παράδεισος τοῦτος ὁ πλανήτης ἐνῶ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ κόλασις.

— Ποίος τὸν κατοικεῖ; ρώτησε περίεργος ὁ Σέρινταν.

— Κάτι παράξενα πλάσματα πού μοιάζουν μὲ νεραίδες. Ὅταν τὶς βλέπεις,

θέλεις νὰ τὶς ἀκολουθήσης. Σὲ παρασέρνουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο στὴν πολιτεία τους πού δὲν ἀπέχει πολὺ μακριὰ ἀπὸ δῶ. Ἐχεις διαβάσει γιὰ τὴ μάγισσα Κίρκη πού μεταμόρφωσε σὲ χοίρους τοὺς ἀνθρώπους πού φιλοξενούσε; Κάτι τέτοιο εἶναι κι' αὐτές. Σὲ μαγεύουν καὶ δὲν σ' ἀφήνουν νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸν πλανήτη τους. Δὲν σὲ μεταβάλλουν βέβαια σὲ χοίρους, ὅμως...

— Ὅμως, τί; ρώτησε ἀνυπόμονος ὁ Σέρινταν.

— Δὲν ξέρω τί γίνεται... Νοιώθεις πὼς πεθαίνεις, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἐξασθενεῖται ὁ ὀργανισμός σου, καταλαβαίνεις ὅτι ἂν μείνῃς σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη δὲν θὰ ζήσης γιὰ πολὺ, δὲν μπορεῖς ὅμως νὰ φύγῃς! Κάτι σὲ κρατᾷ γερὰ ἐδῶ! Σὲ κρατᾷ ὁ ἴδιος ὁ θάνατος! Ὡ..., ὅποιος κι' ἂν εἶσαι γύρισε πίσω καὶ πάρε με μαζί σου στὴ Γῆ!

— Πού εἶναι τὸ ἀσπρόπλοίό σας; τὸν ρώτησε γι' ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ ντέτεκτιβ. Γιατί δὲν μπαίνεις νὰ φύγῃς;

— Ἐχω μπη πολλὰς φορές μὰ δὲν κατάφερα νὰ πατήσω τὸ κουμπὶ τῶν πυρῶν. Μιὰ μυστηριώδης φωνὴ μὲ καλεῖ νὰ γυρίσω πίσω.

— Οἱ σύντροφοί σου τί ἀπέγιναν;

— Οἱ μισοὶ ἔχουν πεθάνει. Οἱ ἄλλοι γυρνοῦν σὺν καταραμένοι ἀνήμεσα τὸν παράδεισο τοῦ πλανήτη...

Περιμένουν το θάνατο να τους λυτρώση.

«Πολύ περίεργα πράγματα συμβαίνουν εδώ, σκέφτηκε ο Σέρινταν. Ένώ καταλαβαίνουν πώς θα πεθάνουν, κανένας τους δεν βρίσκει το θάρρος να ξεφύγει. Μου θυμίζει ο πλανήτης αυτός τη χώρα των Λωτοφάγων που περιγράφει ο Όμηρος στην Όδυσσεια. Κι' ο Πάωλ Άρνουλ πώς κατάφερε να φύγει αφού το αστρόπλοιό τους είναι εδώ;»

— Όδηγησέ με στην πολιτεία των σειρήνων, τον παρκάλεσε.

Τα μάτια του ανθρώπου άνοιξαν διάπλατα από τη φρίκη.

— Δέν μπορώ!, ψέλλισε...

— Μή φοβάσαι, μιὰ και είσαι μαζί μου, τον διαβεβαίωσε ο Σέρινταν. Θα πολεμήσω με όποιονδήποτε έχθρό. Πρέπει να με βοηθήσεις να βρούμε τους φίλους σου και τους δικούς μου. Γιατί κι' εγώ έχασα πριν λίγο τρείς φίλους μου...

Ένας ρόγχος που αντήχησε από το μέρος του συνομιλητή του, τον έκανε να σταματήσει. Γύρισε να τον κυττάξει και... ένοιωσε το αίμα να παγώνει στις φλέβες του, ενώ οι τρίχες της κεφαλής του ωρθώθηκαν από τη φρίκη. Ο άνθρωπος στον όποιο μιλούσε, ήταν νεκρός! Το πρόσωπό του ήταν παράξενα συσπασμένο λες και κάποιος άορατος χέρι του είχε σφίξει το λαιμό.

Ο Σέρινταν τινάχτηκε όρθιος και κύτταξε όλόγυρά του. Πώς πέθανε αυτός ο άνθρωπος; Μήπως τον σκότωσε κανείς για να μην προδώσει κάποιον από τα μυστικά του;

Η πρώτη του δουλειά ήταν να παραμερίσει τα κλάδια που έφραζαν το στόμιο της σπηλιάς. Μπήκε μέσα με προφύλαξι, κρατώντας στο ένα χέρι το φακό του και στο άλλο το πιστόλι. Προχώρησε λίγα μέτρα και στοιμάτησε ανατριχιάζοντας. Δύο νεκροί άνθρωποι βρίσκονταν ξαπλωμένοι κατανής. Ήσαν κι' αυτοί έπιστήμονες από τη Γαλλική άποστολή.

Βγήκε έξω με το κεφάλι ζαλισμένο από χίλια δυό έρωτηματικά. Δέν ήξερε ποίος ήταν ο κίνδυνος που απειλούσε κάθε Γήινο που αταούσε το πόδι του σ' αυτό τον πλανήτη. Οι σειρήνες, ή μήπως τίποτε άλλο;

* * *
Αφησε το νεκρό και ξεκίνησε για την πολιτεία που διαγραφόταν στο βάθος. Ίσως εκεί να έβρισκε τους φίλους του και την απάντησι στο έρωτηματικό που τον βασάνιζε. Θα βάδισε περίπου μιὰ ώρα. Κατάκοπος, πνιγμένος στον ιδρώτα, επίτελους έφθασε.

Η πολιτεία, δέν ήταν παρά μερικές καλύβες, μεγάλες σαν σπίτια και πλεγμένες από πολύχρωμα και πλατειά φύλλα δέντρων, που δημιούργούσαν μιὰ παραμυθένια σύν

θεσι πού μάγευε τὸ μάτι. Μὲ τὸ δάχτυλο ἑτοιμο σπῆ σκαν δόλη καὶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀγωνία, ὁ Σέρινταν πλησίαζε. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ζοῦσε σ' ἕναν πραγματικό παράδεισο, πνιγμένος στὸ παιχνιδίσμα τῶν φανταστικῶν χρωμάτων πού ὑπῆρχαν παντοῦ. Ὁ νοῦς του ὁμῶς δὲν ξεχνοῦσε πὼς μέσα σ' αὐτὸν τὸν παράδεισο, παρμύνηνε ἕνα ἀνίγημα, ἕνας ἀδυσώπητος καὶ τρομερὸς θάνατος.

Φωνές καὶ γέλια τὸν ἔκαναν νὰ προσανατολιστῇ γιὰ πού θὰ βαδίσει. Οἱ φωνές ἔρχονταν ἀπὸ τὴν πιδ μεγάλη καλύβα. Προχώρησε μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα. Βρῆκε μιά τρυπα ἀνοιχτή, πού θὰ τὴν χρησιμοποιοῦσαν γιὰ πόρτα καὶ μπήκε.

Τὸ θέαμα πού ἀντίκρουσε, τὸν ἄφησε κατὰπληκτο. Εἶδε τὴ Νάνσυ μὲ τὸ Μίκυ καὶ τὸ Λῆ Πό, καθισμένους πάνω σ' ἕνα στρώμα ἀπὸ ἀναπαυτικά φύλλα, νὰ φωνάζουν καὶ νὰ γελοῦν, καταβροχθίζοντας διάφορα εἶδη φρούτων πού εἶχαν μπροστά τους. Σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων ἀπὸ αὐτοὺς ὑπῆρχαν μερικοὶ ἀνθρώπινοι σκελετοὶ καί, πίσω ἀπὸ τοὺς σκελετούς, ξαπλωμένες σὲ στρώματα φύλλων κι' αὐτές, βρίσκονταν πέντε σειρήνες...

Τὸ θέαμα ἦταν τόσο ἀπροσδόκητο πού ὁ Σέρινταν μ' ὅλη τὴν ψυχραιμία του, ἔκανε πέντε λεπτά γιὰ νὰ συνέλθῃ. Στὸ τέλος, ἄφησε

μιά βραχνὴ φωνὴ νὰ τοῦ ξέφυγῃ:

— Νάνσυ!

Οἱ φωνές καὶ τὰ γέλια σταμάτησαν. Ἡ Νάνσυ στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς καὶ βλέποντας τὸν Σέρινταν πετώχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι τῆς κι' ἔτρεξε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ.

— Τζόε!, τοῦ εἶπε κλαίγοντας, πάρε με ἀπὸ δῶ, πᾶμε νὰ φύγουμε Τζόε! Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὴ Γῆ, Τζόε!

Ὁ Σέρινταν τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά μὲ συγκίνησι.

— Ἡσύχασε Νάνσυ, τὴν παρηγόρησε. Πές μου τί σοῦ συμβαίνει; Γιατί μὲ ἄφησες κι' ἔφυγες;

— Δὲν τὸ ἤθελα Τζόε!, κλαψούρισε ἡ νέα. Κάτι μὲ τραβοῦσε πρὸς τὴν πολίτεια... Νοιώθω πὼς ἔχω μεθύσει ἀπὸ χαρά, μὰ μ' ἔχει τὴν μωρίς ἕνας τρελλὸς φόβος πὼς θὰ πεθάνω! Γρέπει νὰ μὲ σώσῃς Τζόε!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πλησίασε κοντά τους ὁ Λῆ Πό.

— Ἀλλό, Τζόε!, ἔκανε χοροπηδώντας. Πέταξε αὐτὸ τὸ πιστόλι πού κρατᾷς στὰ χέρια σου. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κανένας ἐχθρός. Δὲν βλέπεις πού πέταξας κι' ἐγὼ τὴ σκούφια μου;

Ὁ Σέρινταν ἔβριξε μιά ματιὰ στὸ Ἑλληνόπουλο, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώῃ μὲ ἀπληστία τὰ φρούτα καὶ ἀναρρίγησε. Τοῦ φάνηκε πὼς τὰ χαρά κτηριστικὰ τοῦ προὐώπου του εἶχαν τὴ σφραγί-

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 19 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλίου, Ταταούλων 29 Ν, Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην Λέκκα 22 'Αθήναι.

Στὸ ἐπόμενον τεύχος τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ», τὸ 20, πού κυκλοφορεῖ, μὲ τὸν τίτλο

Ο ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ ΠΛΑΗΗΤΗΣ

ὁ 'Υπεράνθρωπος ἀστροναύτης ντέτεκτιβ Τζόε Σέρινταν, κατορθώνει νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον τοῦ πλανήτη πού μοιάζει μὲ παράδεισον καὶ πού δὲν εἶναι παρὰ μιὰ παγίδα θανάτου γιὰ τοὺς Γήινους πού τὸν ἐπισκέπτονται. Στὸ τεύχος αὐτό, ὁ σοβαρὸς καθηγητὴς τῆς ἀστρονομίας τοῦ Πράτ, Λή Πό, ἀποφασίζει νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς φίλους του καὶ ὁ Σέρινταν ἀναγκάζεται νὰ τὸν δέσῃ γιὰ νὰ τὸν πάρῃ μαζί του !

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΜΑΣΟΥ ΘΑ
ΒΥΘΙΣΗ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΣΕ
ΠΕΟ ΠΟΛΕΜΟ, ΑΝ ΔΕΝ
ΤΟΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΩ...

ΠΑΜΕ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΩΣΟΥ-
ΜΕ ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ!

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥΝ, Ο ΜΑΣΟΥ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕ-
ΜΙΣΤΕΣ ΤΟΥ!...

ΦΟΒΑΣΤΕ ΤΙΣ ΤΙΓΡΕΙΣ ΤΗΣ
ΞΑΝΘΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑΣ;
ΕΧΩ ΕΝΑΦΑΡΜΑΚΟ...